

V.E. SCHWAB

Serie Vlákna moci – Kniha první

Křehká vlákna moci

 Křehká
vlákna
moci

Křehká vlákna moci

V. E. SCHWAB

#BOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Copyright © 2023 Victoria Schwab
Design by Julia Lloyd
Author photograph © Jenna Maurice
Images © Shutterstock
Translation © 2024 Romana Bičíková
Czech edition © 2024 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
All rights reserved

Křehká vlákna moci

Z anglického originálu *The Fragile Threads of Power*

přeložila Romana Bičíková

Redigovala Iveta Poláčková

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v edici #booklab v Praze roku 2024

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

ISBN 978-80-276-0896-6

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Pro ty,
kdo stále
věří v magii

*Magie je řeka, jež zalévá všechno.
Propůjčuje se životu a ve smrti jej volá zpět,
takže její tok zdánlivě stoupá a klesá,
ačkoli ve skutečnosti neztratí ani kapku.*

TIEREN SERENSE,
devátý Aven Essen londýnské Svatyně

BÍLÝ LONDÝN, *před 7 lety*

Malý vzrůst měl své výhody.

Lidi o vyrůstání mluvili, jako by to byl kdovíjaký výkon, ale malé tělo se mohlo protáhnout úzkou škvírou, schovat se ve stísněném koutě a dostat se z míst, odkud by se jiná těla nevyprostila.

Jako byl třeba komín.

Kosika se zavrtěla, prolezla posledních pár desítek centimetrů a seskočila do krbu, až se do vzduchu vznesl oblak sazí. Zadržela dech, aby se nenadýchala popela, ale taky aby se ujistila, že nikdo není doma. Lark tvrdil, že dům bude prázdný, nikdo do něj nevešel ani z něj neodešel už víc než týden, ale Kosika součila, že je lepší zůstat chvíli zticha než potom litovat, a tak pár chvil dřepěla v krbu a čekala, špicovala uši, dokud neměla jistotu, že je tu sama.

Pak se došoupala po zadku k okraji krbu a zula si boty, svázala je tkaničkami k sobě a zavěsila si je kolem krku. Seskočila dolů, její bosá chodidla políbila prkna podlahy a vydala se vpřed.

Dům působil hezky. Prkna nebyla křivá, zdi stály rovně, a okna sice byla zabeďněná okenicemi, ale bylo jich hodně a podél rámců dovnitř tenkými škvírami pronikalo světlo, takže viděla, kam šlape. Nevadilo jí vykrádat hezké domy, zvlášť když jejich obyvatelé prostě odešli a nechali je ladem.

Ze všeho nejdřív zamířila do spíže. Dělal to vždycky. Lidé, kteří bydleli v takhle pěkných domech, nepovažovali věci jako marmeládu a sýr a sušené maso za vzácnost, nikdy neměli takový hlad, aby se začali bát, že jim něco z toho dojde.

Kosika měla naproti tomu hlad neustále.

Obsah polic ve spíži byl bohužel dost skrovný. Pytel mouky, sáček soli. Jedna jediná sklenice, ze které se vyklubal kompotovaný hořký pomeranč (hořké pomeranče nesnášela). Ale úplně vzadu za plechovkou sypaného čaje objevila voskovaný pytlík cukru. Bylo tu víc než deset kostek, malých a hnědých, zářily jako diamanty. Kosika odjakživa sladké milovala, takže se jí sbíhaly sliny, ještě než si jednu kostku strčila do pusy. Věděla, že by si měla vzít jen jednu nebo dvě a zbytek nechat, ale porušila vlastní pravidla a strčila si do kapsy celý sáček. Cucala první kostku a vydala se dál pátrat po pokladech.

Hlavní bylo nevzít si toho moc. Lidi, co měli dost, si zpravidla nevšimli, když jim jedna nebo dvě věci zmizely. Prostě si řekli, že je ztratili, někde je založili a zapomněli kam.

Možná, přemýšlela Kosika, je obyvatel tohoto domu už po smrti. Nebo někde odjel. Možná je bohatý, tak bohatý, že si mohl dovolit ještě další dům někde na venkově, nebo rovnou obří loď.

Zkusila si představit, co tam asi takový boháč dělá, plížila se potměnými místnostmi, otevírala skřínky a zásuvky a hledala lesk mincí, kovu nebo magie.

Něco na okraji jejího zorného pole se zachvělo a Kosika nadskočila a klesla do podřepu, než jí došlo, že je to jen zrcadlo. Velký kus stříbrného skla postavený na stole, příliš velký na to, aby ho ukradla, ale stejně ji to k němu táhlo. Musela se postavit na špičky, aby v něm viděla odraz své tváře. Kosika netušila, kolik je jí let. Tak mezi šesti a sedmi. Hádala, že spíš k sedmi, protože dny se zkracovaly a Kosika věděla, že se narodila v době, kdy léto přechází v podzim. Její matka tvrdila, že právě proto vypa-

dá, jako by nepatřila ani sem, ani tam. Vlasy neměla ani hnědé, ani plavé. Oči neměla ani zelené, ani šedé, ani modré.

(Kosika nerozuměla tomu, proč by na vzhledu mělo záležet. Vzhled nebyl měna. Nedal se utratit.)

Sklopila zrak. Pod zrcadlem byl ve stole šuplík. Neměl kliku ani madlo, ale Kosika viděla rýhu mezi jednou věcí vloženou do druhé, a když na dřevo zatlačila, povolilo a ozvalo se cvaknutí skryté svorky. Mělká zásuvka se vysunula a odhalila dva amulety ze skla nebo světlého kamene. Jeden byl potažený kůží a druhý tenkými měděnými vlákny.

Umocňovače.

Symbols vyryté do okrajů přecíst neuměla, ale věděla, o co jde. Byly to talismany stvořené k tomu, aby polapily moc a připoutaly ji k vám.

Většina lidí si lapače magie nemohla dovolit – prostě si kouzla vyrývali rovnou do kůže. Jenže znaky se vytrácely a kůže slábla a kouzla se časem kazila, jako hnilé ovoce, zatímco šperk se dal sundat, vyměnit, obnovit.

Kosika vzala jeden do ruky a přemítala, jestli jsou umocňovače teď, když se svět probouzel, vzácnější nebo bezcenné. Lidé tomu říkali *změna*. Jako by magie celou dobu spala a nejnovější král – Holland – ji nějakým způsobem probudil k životu.

Zatím ho na vlastní oči neviděla, ale jednou zahlédla předchozí panovníky, bledá dvojčata, co se projížděla ulicemi se rty potřísněnými krví jiných lidí. Když se jí doneslo, že jsou mrtví, cítila jen bodnutí úlevy, a měla-li být upřímná, zpočátku jí moc nezáleželo ani na novém králi. Ukázalo se však, že Holland je jiný. Jen co usedl na trůn, řeka začala tát a mlha řídnout a všechno ve městě bylo najednou trochu jasnější, ne tak studené. A zničehonic začala opět proudit magie. Jistě, nebylo jí moc, ale byla tu a lidé si ji ani nemuseli k tělům připoutávat jizvami či kouzlením.

Její nejlepší kamarád Lark se jednou probudil s brněním v dlaních, jako když vám mravenčí v kůži po tom, co si přeseďte nohu,

a musíte si ji promnout, aby se vám do končetiny vrátil cit. O pár dní později dostal horečku, tvář měl zbrocenou potem, a Kosiku vyděsilo, jak špatně mu je. Pokusila se svůj strach spolknout, ale rozbolelo ji z něj břicho, celou noc nezamhouřila oka a bála se, že Lark umře a ona bude ještě osamělejší. Ale druhý den byl zase jako rybička, rozběhl se k ní, zatáhl ji do postranní uličky a natáhl ruce, dlaně měl sevřené, jako by držel něco tajného. A když roztáhl prsty, Kosika zalapala po dechu.

V jeho dlaních se třepotal modrý plamínek.

A Lark nebyl sám. Během posledních pár měsíců rostla magie jak houby po dešti, jenom se nikdy neobjevila u dospělých – nebo aspoň ne u těch, kdo po ní prahli nejvíc. Možná se ji až příliš dlouho snažili donutit, aby je poslechla, a magie se zlobila.

Kosice bylo jedno, jestli je magie opomene, hlavně když nakonec najde i ji.

Což se však nestalo. Zatím.

V duchu si namlouvala, že to nevadí. Od chvíle, kdy se na trůn dostal nový král a přinesl s sebou magii, uběhlo jen několik měsíců. Kosika ale každý den zkoumala svoje tělo v naději, že uvidí náznak změny, prohlížela si svoje ruce a čekala na zajištění.

Teď si prostě strčila talismany do kapsy k sáčku s cukrem, zavřela zásuvku a vydala se ke vchodovým dveřím. Už se natahovala po klice, když vtom na dřevěný práh dopadlo světlo a Kosika se s trhnutím zastavila. Byl začarovaný. Znaky přechíst nedokázala, ale Lark ji naučil, na co si má dát pozor. Smutně se ohlédla ke krbu – šplhat nahoru bylo mnohem těžší než slézt dolů. Ale neměla na výběr, nazula si boty a vysoukala se komínem vzhůru. Na střechu vylezla zadýchaná a umouněná od sazí a jako útěchu si do pusy strčila další kostku cukru.

Doplížila se k okraji střechy a podívala se dolů, na stříbřitě plavou Larkovu hlavu. Lark předstíral, že prodává talismany, ale byly to jen kamínky pomalované falešnými kouzly a hlav-

ním účelem toho, že stál na ulici, bylo ohlídat, aby se nikdo nevrátil domů, dokud je tam Kosika.

Kosika hvízdla, Lark zvedl hlavu a tázavě ji naklonil k rameni. Kosika zkřížila paže do tvaru písmene X, aby naznačila nepřekročitelné kouzlo, a Lark trhl hlavou k rohu budovy. Líbilo se jí, že mají společný jazyk, v němž není zapotřebí slov.

Přelezla na druhou stranu střechy a sjela dolů po okapu, na dlažební kostky dopadla do podřepu. Narovнала se a rozhlédla se kolem, ale Lark se vypařil. Kosika se zamračila a vešla do postranní uličky.

Ze stínů vyrazily dvě ruce, popadly ji a vtáhly do mezery mezi domy. Zmítala sebou a chystala se do jedné ruky kousnout, ale vtom ji útočník odstrčil.

„U všech králů, Kosiko,“ protřepával si Lark prsty, „jsi holka, nebo zvíře?“

„Podle toho, co zrovna potřebuju,“ odsekla, ale Lark se usmíval. Měl nádherný úsměv, takový, co mu rozzářil celý obličej a nutil vás se taky usmívat. Bylo mu jedenáct, byl samá ruka, samá noha, jako všichni rychle rostoucí kluci, a i když měl vlasy světlé jako řeka Sijlt předtím, než roztála, oči měl tmavé a vřelé, barvy mokré zeminy.

Natáhl se k ní a oprášil z ní saze. „Našlas něco dobrého?“

Kosika vytáhla umocňovače. Lark je protočil v prstech a Kosika věděla, že dokáže přechíst kouzla, a z toho, jak si je prohlížel a přikyvoval, jí bylo jasné, že tenhle nález stojí za to.

O cukru Larkovi neřekla a trochu se za to styděla, ale pak usoudila, že Lark stejně není na sladké, ne tolik jako ona, a navíc je to odměna za její námahu, za to, že ji klidně mohli chytit. Její matka ji toho moc nenaučila, ale něco přece: ze všeho nejdřív se člověk musí postarat sám o sebe.

Matka s ní vždycky jednala jako s břemenem, zlodějíčkem, co se jí usídlil v domě, ujídal jídlo, spal v její posteli a kradl jí teplo. A Kosika by dlouhé roky dala cokoli, jen aby si jí někdo všiml,

aby ji někdo měl rád. Jenže pak se děti začaly probouzet s ohníčky v dlaních nebo větrem pod nohama, nebo k nim voda tekla, jako by ustavičně stály pod kopcem, a matka si jí začala všímat, zkoumavě si ji prohlížela hladovýma očima. Takže se jí Kosika snažila spíš klidit z cesty.

Lark si amulety strčil do kapsy – věděla, že ať už za ně dostane cokoli, spravedlivě se s ní rozdělí, jako vždycky. Byli tím. Prohrábl jí ani hnědé, ani plavé vlasy a Kosika dělala, že se jí to nelíbí, že jí nedělá dobře tíha jeho ruky na temeni. Staršího bratra neměla, ale Lark jí dodával pocit, že ho má. Pak do ní lehce strčil a rozdělili se, Lark se vydal tam, kam měl zrovna namířeno, a Kosika domů.

Když měla dům na dohled, zpomalila.

Byl malý a úzký, jako kniha na polici, vmáčkнутý mezi dva další domy na ulici sotva dost velké, aby jí projela kárka, natož kočár. Nicméně zrovna teď tu jeden kočár stál a přede dveřmi přešlapoval nevysoký muž. Někde, jen pokušoval a kolem hlavy se mu ovíjel řídký bílý dým. Kůži mu pokrývala tetování, která dospělí používali, aby si k sobě připoutali magii. Měl jich dokonce víc než její matka. Znaky se mu táhly po hřbetech rukou a pažích, mizely pod rukávem a zase se objevily na krku. Kosika přemítala, jestli to znamená, že je silný, nebo naopak slabý.

Muž jako by vycítil její myšlenky. Trhnul k ní hlavou a Kosika honem zaplula do stínů nejbližší uličky. Obešla dům zezadu a vylezla po bednách k oknu. Vysunula rám nahoru, i když to šlo ztuhla a ona se odjakživa bála, že okno sjede dolů a usekne jí hlavu ve chvíli, kdy jím bude prolézat. To se však nestalo, takže se překulila přes parapet a se zatajeným dechem dopadla na zem.

Z kuchyně uslyšela hlasy.

Jeden z nich patřil matce, ale druhý nepoznávala. A donesl se k ní ještě další zvuk. Kovové *cink, cink, cink*. Kosika se propíli-

žila chodbou a vyhlédla zpoza rámu dveří. U stolu seděla matka s jakýmsi mužem. Matka vypadala jako vždycky – unaveně a pohuble, jako sušené ovoce zbavené veškeré měkkosti.

Toho muže naproti tomu ještě nikdy neviděla. Byl šlachovitý a tuhý jako chrupavka, vlasy měl sčesané z obličeje a svázané. Klouby levé ruky mu zdobilo černé tetování připomínající zauzlovaný provaz. Přidržoval ji nad sloupečkem vyrovnaných mincí.

Několik jich zvedl a zase je nechal spadnout, jednu po druhé. To byl ten zvuk, který slyšela.

Cink cink cink.

Cink cink cink.

Cink cink cink.

„Kosiko.“

Kosika nadskočila. Matčin hlas – a něha, která se v něm ozývala – ji vylekal.

„Pojď sem,“ vyzvala ji matka a napřáhla k ní ruku. Kolem každého prstu měla černý kroužek, znaky jí obepínaly i zápěstí a Kosika odolala nutkání couvnout, nechtěla matku rozzlobit. Opatrně vykročila, matka se usmála a Kosice mělo být v tu chvíli jasné, že se musí zastavit, nepřiblížit se na dosah, ale místo toho udělala další pomalý krok ke stolu.

„Nebud' nezdvořilá,“ obořila se na ni matka konečně tím hlasem, který znala. „Její magie se ještě neprojevila,“ dodala směrem k cizímu muži, „ale bude to už brzo. Je to silná holka.“

Kosika se při těch slovech usmála. Její matka o ní tak pěkně moc často nemluvila.

Muž se taky usmál a pak se vymrštil. Ne celým tělem, jen potetovanou rukou. V jednu chvíli ji držel nad mincemi a hned nato ji popadl za zápěstí a přitáhl si ji k sobě. Kosika se zapotácela, ale muž ji nepustil. Otočil jí ruku dlaní vzhůru, takže viděl na měkkou kůži jejího předloktí a modré žíly na zápěstí.

„Hmmm,“ zamručel, „je hodněbledá.“

Hlas měl dunivý, jako by se mu v hrdle zaseklo kamení, a jeho ruka ji na zápěstí tížila a studila jako okov. Pokusila se mu vykroutit, ale sevřel ji ještě pevněji.

„Ale taky bojovná,“ podotkl a Kosika zpanikařila, protože matka jen tak seděla a dívala se. Ale nedívala se na ni. Upírala oči na mince na stole a Kosika chtěla být kdekoli jinde. Došlo jí, kdo je ten chlap zač.

Nebo spíš *co* je zač.

Lark ji před takovými muži a ženami varoval. Byli to sběratelé, ale nesbírali předměty, nýbrž lidi – kohokoli, kdo měl v žilách aspoň trochu magie.

Kosika by si *přála* mít magii, aby toho chlapa mohla podpálit, donutit ho, aby ji pustil. Takovou moc sice neměla, ale pamatovala si Larkovy rady, kam muže praštit, kde ho to nejvíc bolí. A tak sebou plnou vahou smýkla dozadu, takže cizinec musel vstát, a pak ho vši silou koplá přímo mezi nohy. Z hrdla se mu vydral zvuk jako z měchu, jak mu vyrazila dech, ruka kolem jejího zápěstí povolila a chlap se zřítíl na stůl a převrátil sloupeček mincí. Kosika vystřelila ke dveřím.

Matka po ní ještě hrábla, ale byla příliš pomalá, končetiny a tělo vyčerpané dlouhými roky kradení magie. Kosika vyběhla ze dveří a teprve za nimi si vzpomněla na druhého muže. Vrhla se po ní v oblaku kouře, ale Kosika se vyhnula kruhu jeho paží a utíkala úzkou ulicí dál.

Nevěděla, co by jí udělali, kdyby ji chytili.

Nezáleželo na tom.

Ona se chytit nenechá.

Byli velcí, ale ona byla rychlá, a i kdyby se vyznali v bludišti ulic, ona znala všechny boční uličky a schody a všech devět zdí a všechny úzké škvíry na světě – i ty, kterými se neprotáhl už ani Lark. Rozbolely ji nohy, plíce jí hořely, ale Kosika běžela dál, klíčkovala mezi stánky na tržišti a obchůdky, dokud se budovy

nezačaly naklánět a cesta se zvedla do schodů, které ji zavedly do Stříbrného lesa.

Ani tam se nezastavila.

Žádné z ostatních dětí by do lesa nikdy nevzkročilo. Tvrdilo se, že je mrtvý, že tam straší, že ve stromech jsou tváře, že z popraskané šedivé kůry vyhlízejí oči. Ale Kosika se nebála, nebo spíš měla z mrtvého lesa menší strach než z těch mužů s hladovými očima a okovy místo rukou. Vběhla za první linii stromů, rovných jako příčky mříží, a utíkala dál, za druhou třetí linii, než se konečně přitiskla zády ke štíhlému kmeni.

Zavřela oči a se zatajeným dechem našpicovala uši, jestli něco uslyší přes bušení vlastního srdce. Jestli uslyší hlasy. Jestli uslyší kroky. Jenže svět jako by zničehonic umlkl, takže slyšela jen šumění větru mezi většinou holými větvemi, šustění suchého listí.

Pomalů oči otevřela. Ze stromů před ní na ni zíral tucet dřevěných očí. Čekala, jestli některé z nich zamrká, ale nedočkala se.

Mohla se otočit a vrátit se, ale neudělala to. Vnikla za okraj lesa a to jí dodalo kuráž. A tak se vydala hlouběji, šla dál a dál, až už neviděla střechy domů ani ulice ani hrad, až měla pocit, že není ve městě, ale někde úplně jinde. Někde, kde je klid. Někde, kde je ticho.

A pak ho uviděla.

Seděl na zemi, zády opřený o kmen stromu, nohy natažené a hlavu skloněnou k hrudi, ochablý jako hadrová panenka, ale Kosika při pohledu na něj přesto zalapala po dechu a její zájknutí znělo v tichém lese jako prasknutí větvičky. Připlácla si ruku na pus a skočila za nejbližší strom, čekala, že muž zvedne hlavu a sáhne po zbrani. On se však ani nepohnul. Nejspíš spal.

Kosika vtáhla ret mezi zuby.

Odejít nemohla – doma ještě nebylo bezpečno – a nechtěla se k muži otáčet zády, pro případ, že by se ji pokusil zaskočit,

a tak sjela na zem a opřela se o jiný kmen, zkřížila nohy v tureckém sedu a ujistila se, že má spícího cizince na očích. Nahmatala v kapse voskovaný sáček s kostkami cukru.

Vkládala si jednu po druhé do pusy, cucala je a tu a tam zalétla očima k muži pod stromem. Rozhodla se, že mu poslední kostku cukru věnuje jako poděkování za společnost, ale uplynula hodina, slunce kleslo pod spodní větve stromů, vzduch už nebyl jen chladný, ale studený, a muž se pořád ani nepohnul.

Kosika z toho měla špatný pocit.

„Os?“ zavolala na něj a cukla sebou. Její hlas prořízl ticho Stříbrného lesa a slovo se ozvěnou odrazilo od tvrdých kmenů.

Haló? Haló? Haló?

Kosika se vyškrábala na nohy a došla k muži. Nevypadal staré, ale vlasy měl stříbřitě bílé. Oblečení měl pěkně ušité, příliš honosné na to, aby v něm jen tak seděl na zemi. Měl na sobě stříbrný plášť na jedno rameno, a jakmile se k němu Kosika přiblížila, bylo jí jasné, že nespí.

Byl mrtvý.

Kosika už mrtvolu viděla, ale ta vypadala jinak – končetiny rozhozené, vnitřnosti vyvrhnuté na dlažební kostky. Muž pod stromem na sobě neměl žádnou krev. Vypadal, jako by ho prostě přemohla únava, a tak si sedl, aby si odpočinul, a už nikdy nevstal. Jednu ruku měl v klíně, druhá mu visela podél trupu. Kosika ji následovala pohledem k prstům, kterými se dotýkal země. Něco pod nimi bylo.

Naklonila se blíž a uviděla trávu.

Nebyla to tuhá, lámavá stébla, která rostla ve zbytku Stříbrného lesa, ale čerstvé, jemné výhonky, malé a zelené. Rašily pod ním jako polštář.

Přejela po nich prsty a ucukla, když mu omylem sáhla na kůži. Byla studená. Zadívala se na jeho stříbrný plášť. Vypadal hezky a teple, napadlo ji, že si ho vezme, ale nedokázala se ho znovu dotknout. Jenže se jí ani nechtělo od něj odejít. Vytáhla ze

sáčku poslední kostku cukru a vložila mu ji do dlaně, a vtom se tichem rozlehl další zvuk.

Skřípění kovu a dunění kroků.

Kosika vyskočila a běžela se schovat mezi stromy. Ale nešli pro ni. Slyšela, jak kroky zpomalují, a pak zastavily a ona se taky zastavila a vyhlédla zpoza úzkého stromu. Muže na zemi odsud neviděla, ale zahlédla vojáky, kteří nad ním stáli. Byli tři, ve skomírajícím světle se lesklo jejich stříbrné brnění. Královské stráže.

Kosika neslyšela jejich slova, ale viděla, jak jeden z nich pokleká, zaslechla roztřesený vzlyk. Ten zvuk rozštěpil ticho lesa a celou jí otrásl. Otočila se k celému výjevu zády a vzala nohy na ramena.

I

**HODINY,
ZÁMKY
A ZJEVNĚ
UKRADENÉ
VĚCI**

I

ČERVENÝ LONDÝN, *současnost*

Mistr Haskin uměl spravovat rozbité věci.

Rozhodně to tvrdila cedule na dveřích jeho dílny.

ES HAL VIR, HIS HAL NASVIR, stálo na ní úhlednými zlatými písmeny.

Jednou rozbité, brzy spravené.

Dílna budila zdání, že se zabývá výhradně opravami hodin, zámků a domácích drobností. Předmětů poháněných jednoduchou magií, menších soukolí, která se točila v tolika londýnských domácnostech. A mistr Haskin samozřejmě hodiny spravit uměl, ale to mohl dělat kdokoli se solidním sluchem a základním porozuměním jazyku kouzel.

Ne. Většina zákazníků, kteří procházeli černými dveřmi Haskinova obchůdku, přinášela podivnější věci. Předměty „zachráněné“ ze ztroskotaných lodí, nalezené na ulici nebo přivezené ze zahraničí. Předměty, které dorazily poškozené nebo se rozbily, zatímco jich jejich majitel nabýval, takže se jejich kouzla rozsykala, rozpadla nebo byla úplně zničená.

Lidé do Haskinovy dílny nosili nejrůznější věci. A pokaždé tam natrefili na jeho učnici.

Obvykle hřadovala v tureckém sedu na rozviklané stoličce za pultem, na hlavě měla jako klobouk drdol neposlušných

hnědých kudrlin, které si svazovala provázkem nebo zakrývala sítkou, záleželo, co měla zrovna po ruce. Mohlo jí být třináct nebo třiadvacet, podle toho, jak na ni zrovna dopadalo světlo. Seděla jako dítě a klela jako námořník a oblékala se, jako by ji nikdo nikdy nenaučil, jak se to dělá. Její útlé rychlé prsty byly neustále v pohybu a tmavýma očima těkala po rozbitém předmětu, který zrovna ležel rozebraný na pultě, ať už to bylo cokoli. Během práce mluvila, ale jen na kostru sovy trůnící opodál.

Pták neměl peří ani maso, jen kosti připevněné k sobě stříbrným vláknem. Pojmenovala ho Vares – *princ* – po Kellu Mareshovi, jemuž se prakticky nepodobal, až na kamenné oči, z nichž jedno bylo modré a druhé černé, a znepokojení, které vyvolával ve všech, kdo ho spatřili – výsledek kouzla, díky němuž tu a tam zacvakal zobákem nebo naklonil hlavu a vylekal tak nic netušící zákazníky.

Žena, která právě v tu chvíli stála u pultu, taky nadskočila.

„Jé,“ načepýřila se, jako by sama měla peří. „Nevěděla jsem, že je to živé.“

„Není,“ odušila učnice, „tedy ne tak docela.“ Po pravdě řečeno sama občas přemítala, kde leží hranice. Kouzlo mělo působit jen tak, aby sova napodobovala běžné pohyby, ale ona ji občas přistihla, jak se klove do křídla v místech, kde by měla peří, nebo jak plochýma, kamennýma očima vyhlíží ven z okna. Přísahala by, že pták přemýšlí sám za sebe.

Učnice se obrátila k čekající ženě a vytáhla zpod pultu skleněnou dózu. Byla velká zhruba jako její dlaň a tvarem připomínala lucernu se šesti skleněnými stěnami.

„Tak tady máte,“ prohlásila a položila ji na pult.

Zákaznice sklenici vzala, přiblížila si ji ke rtům a něco zašepotala. Lucerna se při jejích slovech rozzářila a skleněné stěny se zamžily, získaly mléčně bílou barvu, jako by je pokryla námraza. Učnice ji sledovala a viděla to, co žena vidět nemohla – nitky

světla obtáčejí se kolem předmětu, rozvlněné a hladké, nepřerušovaně plynoucí kouzlo. Žena si lucernu zvedla k uchu, její slova se z ní vyšeptala zpátky a sklo opět zprůzračnělo. Sklenice byla prázdná.

Žena se usmála. „Úžasné,“ vydechla a strčila si opravenou tajemničku do vnitřní kapsy kabátu. Na pult položila štůsek mincí, jeden stříbrný lish a čtyři červené liny.

„Vyřídte mistru Haskinovi mé díky,“ dodala a otočila se k odchodu.

„Vyřídím,“ houkla učnice, než se za ní zaklaply dveře.

Smetla mince z pultu do dlaně, seskočila ze stoličky a zakroužila hlavou, aby si protáhla krk a ramena.

Žádný mistr Haskin pochopitelně neexistoval.

Krátce po otevření obchodu sem jednou nebo dvakrát přitáhla z nejbližší krčmy starého štamgasta, zaplatila mu pár linů, aby si sedl do zadní místnosti a sklonil hlavu nad knihou a ona na něj mohla ukazovat a říkat zákazníkům, že „mistr má zrovna moc práce“. Napůl opilý chlap totiž zjevně vzbuzoval větší důvěru než bystrozraká dívka, která vypadala mladší, než doopravdy byla. Ve skutečnosti jí bylo patnáct.

Pak už ji přestalo bavit zbytečně utrácet, a tak na sebe za dveře ze zakaleného skla naskládala pár krabic a polštář a bylo to.

V poslední době už se ani nenamáhal tam ukazovat, prostě jen prohlásila „má moc práce“ a ve výsledku na tom nikomu nezáleželo, hlavně když spravila, co bylo potřeba.

Teď když učnice v dílně osaměla – jmenovala se Tesali, ale ne že by to někdo tušil –, promnula si oči a lícní kosti otlačené od odstiňovacích brýlí, které měla celý den na sobě. Pořádně si lokla černého čaje, hořkého, přelouhovaného – tak ho měla nejradši – a dosud horkého, díky hrnku, který byl jednou z prvních věcí, na které použila nějaké kouzlo.

Den za okny řídnul a lucerny v obchodě se začaly rozsvěcet a zalévat místnost teplým, máslově žlutým světlem, které se

odráželo od polic a krabiček a pracovních ploch. Byla tu spousta věcí, ale nepůsobilo to neuspořádaně, spíš jako dokonalá rovnováha mezi útlunou zaplněností a nepořádkem.

Tes se to naučila od otce.

Obchůdky jako ten její na to musely jít chytře a obezřetně – kdyby tu bylo příliš čisto, zdálo by se, že sem nikdo nechodí. Naproti tomu přílišný nepořádek mohl zákazníky taky odradit. Pakliže by všechno, co tu bylo k vidění, bylo rozbité, mohli by začít pochybovat o tom, že dokážete vůbec něco spravit. A kdyby bylo všechno spravené a funkční, přemítali by, proč si pro to nikdo nepřišel.

Haskinova dílna – její dílna – byla v tomhle ohledu perfektně vyvážená.

Na policích se skvěly cívky drátů – většinou měděných a stříbrných, kovů, které nejlépe vedou magii – a zavařovací sklenice plné ozubených koleček a tužek a připínáčků, a k tomu haldy útržků papíru se škrábanicemi rozpracovaných kouzel. Všechno to byly věci, které by podle ní v opravárně měly být. Ve skutečnosti ale byly všechny papíry a kolečka a cívky jen na okrasu. Kulisy a rekvizity, aby se diváci cítili příjemně. Malá eskamotáž zastírající pravdu.

Tes dokázala poškozenou magii spravit i bez nich.

Potřebovala k tomu jen svoje oči.

Oči, které z nějakého důvodu viděly svět nejen jako tvary a barvy, ale jako vlákna.

Viděla je, kamkoli se podívala.

Zářící stuha, která se stáčela v šálku čaje. Tucet dalších vláken procházel dřevěnou deskou stolu. Stovky jemných nitek protkaných kostmi její sovy. Kroutily se a svíjely kolem ní, kolem všeho a všech. Některé byly matné, jiné zářily. Někdy se jednalo o jednotlivá vlákna, jindy o spletnice. Některé nitky povlávaly ve vzduchu, lehoučké jako pírkó, a jiné duněly jako proud. Byla to překotná smršť.

Tes ale vlákna moci nejen viděla, mohla se jich i dotknout. Zadrnkat na ně jako na strunu hudebního nástroje. Najít roztržené konce poničeného kouzla, vyhledat nitky rozbité magie a opravit je.

Nemluvila jazykem kouzel, a ani nemusela. Uměla jazyk samotné magie. Věděla, že je to vzácný dar, a věděla, co lidé dělají, když se jim něco vzácného dostane do ruky, a právě proto se snažila udržet iluzi svojí dílny.

Vares zaklapal zobákem a máchl neopeřenými křídly. Tes k sovičce zalétla pohledem a pták na ni upřel kamenný pohled a pak otočil hlavu k potemnělé ulici za oknem.

„Ještě ne,“ řekla Tes a dopila čaj. Radši ještě počká, jestli nedorazí další zákazník. Jakmile padla tma, do obchůdků, jako byl ten Haskinův, mířila zcela jiná klientela.

Sáhla pod pult a vyndala balík pytloviny. Když látku rozhrnula, ukázalo se, že je v něm meč. Vzala si odstíňovací brýle. Vypadaly jako obyčejné ochranné brýle, ale nejdůležitější na nich nebyly čočky, nýbrž obroučky, těžké a černé s prodlouženými okraji, takže vypadaly jako klapky pro koně. Měly taky stejný účel – odstínit zbytek místnosti, zúžit Tesin svět pouze na to, co bylo před ní, pult a na něm meč.

Nasadila si je na oči.

„Podívej se na tohle,“ oslovila Varese a ukázala na ocel. Do ploché strany čepele bývalo kdysi vyryté kouzlo, ale část se ho v boji oprýskala, takže se z neporazitelné zbraně stal kus chatrného kovu. Vlákna magie kolem ostří vypadala před Tesinými očima stejně roztrženě.

„Kouzla jsou jako těla,“ vysvětlovala. „Tuhnou a rozpadají se, ať už opotřebením, nebo zanedbáním. Když nesrovnáš správně zlomenou kost, můžeš do konce života kulhat. Když správně neopravíš kouzlo, celá věc se rozlomí, roztříští nebo ještě něco horšího.“

To všechno se naučila po zlém.

Tes zakomíhala prsty a prohrábla jimi vzduch podél čepele. „Kouzlo existuje na dvou místech,“ pokračovala. „Na kovu a v magii.“

Jiný opravář by zkrátka kouzlo do ostří znovu vyryl. Jenže kov by se dále opotřebovával. Ne, bude lepší kouzlo vzít a vplést ho do samotné magie. Tak nebude záležet na tom, co se stane se znaky na čepeli, moc zbraně bude držet.

Opatrně sáhla do sítě magie a začala spravovat vlákna, spojovala roztřepené konce, svazovala je drobnými uzlíky, které následně mizely, takže zůstala jen hladká, nedotčená stuha. Zabra-
la se do práce natolik, že ani neslyšela vrznutí otevřených dveří.

Nevšimla si ničeho, dokud se Vares nenapřímil a nezačal varovně cvakat zobákem.

Tes s rukama stále zabořenýma do kouzel zvedla oči.

Ve svých brýlích viděla jen úzký výsek velikosti dlaně, takže jí chvíli trvalo, než na zákazníka zaostřila. Byl to hromotluk s tvrdými rysy ve tváři a nosem, který musel být už několikrát zlomený. Tes se ale jako vždycky ze všeho nejdřív zaměřila na magii kolem něj. Nebo spíš na její absenci. Vidět člověka bez jakékoli magické moci bylo neobvyklé a naprostá nepřítomnost vláken z něj dělala jen temnou skvrnu.

„Hledám Haskina,“ zavrčel chlap a rozhlédl se po místnosti.

Tes opatrně uvolnila prsty, stáhla si brýle a znovu přes meč přehodila pytlou. „Má moc práce,“ kývla hlavou směrem k zadním dveřím dílny, jako by tam někdo byl. „Ale já vám klidně pomůžu.“

Muž ji sjel pohledem, z kterého se Tes naježila. Zнала jen dva druhy pohledů: lačné a skeptické. Pohledy těch, kdo v ní viděli ženu, a těch, kdo v ní viděli malou holku. Z obou měla pocit, jako by byla pytel mouky na vážení, ale druhý typ nesnášela o to víc, protože v ní měl vyvolat pocit méněcennosti. A občas se to stalo.

Muž sklopil tvrdé oči k jílci meče vyčuhujícímu z pytlou. „Jsi vůbec na vrtání se v magii dost stará?“

Tes vycenila zuby v nuceném úsměvu. „Jen mi ukažte, co pro mě máte.“

Chlap zabručel a sáhl do kapsy svrchníku, vyňal z ní kožený náramek a položil ho na pult. Tes moc dobře věděla, co to je, nebo spíš co by to mělo být. Věděla by to, i kdyby nezahlédla černé znaky obepínající jeho levé zápěstí. Ty vysvětlovaly absenci vláken magie, temnotu kolem jeho postavy. Nebyl bez magie od přírody – působilo na něj omezovací kouzlo, což znamenalo, že koruna považovala za příhodné ho magické moci zbavit.

Tes kožený náramek vzala a otočila ho.

Omezovací kouzlo bylo nejvyšším trestem, který mohl být na zločince uplatněn, hned po popravě, a mnoho lidí považovalo žít bez přístupu ke své magii za příliš přísné. Bylo však pochopitelně zakázané snažit se ho obejít, pokoušet se působení omezovacího kouzla negovat. Zakázané ovšem neznamenovalo nemožné, ale jen drahé. Tes hádala, že muž tenhle náramek koupil jako negátor, a přemítala, jestli ví, že ho podfoukli, že kouzlo na něm je nedokončené, jen nemotorná klička ve vzduchu. Tenhle náramek nebyl vyrobený, aby fungoval.

Ale *mohl* by.

„No?“ domáhal se netrpělivě chlap.

Tes podržela náramek ve vzduchu. „Povězte mi,“ řekla, „jsou tohle hodiny, zámek nebo domácí drobnost?“

Muž se zamračil. „Kers? Ne, je to...“

„Tento obchod,“ skočila mu do řeči Tes, „má licenci na opravu hodin, zámků a domácích drobností.“

Chlap významně pohlédl na meč zabalený v pytlovině. „Tvrдили mi...“

„Mně to připadá jako hodiny,“ přerušila ho opět Tes.

Probodl ji pohledem. „Ale to nejsou hodiny...?“ Jeho hlas zněl tázavě, jako by si tím nebyl jistý. Tes vzdychla a jen na něj zírala. Už mu to dávno mělo dojít.

„Aha, jasně.“ Sklopil oči k náramku, pak je zvedl k mrtvé sově, protože mu právě došlo, že ho pozoruje, a pak se znovu podíval na podivnou dívku za pultem. „Tak tedy ano, jsou to hodiny.“

„Výtečně,“ pronesla Tes, vytáhla zpod pultu krabici a zakázaný předmět do ní hodila.

„Takže to dokáže spravit?“

„Samozřejmě,“ uculila se vesele Tes. „Mistr Haskin spraví cokoli.“ Utrhla ze štůčku černý lístek se zlatě natisknutým znakem obchodu a číslem. „Do týdne bude mít hotovo.“

Dívala se za odcházejícím mužem, který si pro sebe mumlal cosi o hodinách, dokud se za ním nezavřely dveře. Začalo jí vrzat hlavou, co asi udělal, že si tím vysloužil omezovací kouzlo, ale rychle se zarazila. Zvědavost byla ještě nebezpečnější než kletba. Kdyby se moc vyptávala, nepřežila by.

Bylo už pozdě, chodců na ulici před obchodem ubývalo a obyvatelé *shalu* přesunuli svou pozornost k temnějším záležitostem. Tenhle *shal* neměl zrovna valnou pověst, a ano, rozhodně patřil k drsnějším končinám. Místní krčmy přitahovaly lidi, kteří nechtěli být koruně moc na očích, a polovina mincí ve zdejších obchodech pocházela z kapes někoho jiného, než kdo jimi platil. Když se ozval křik nebo zvuk šarvátky, místní se nesbíhali na pomoc, ale otáčeli se zády. Ale všichni spoléhali na to, že Haskin jim bez všetečných dotazů spraví, co je třeba, a všichni taky věděli, že Tes je u něj v učení, takže se tu cítila bezpečně – tak bezpečně, jak to jen šlo.

Uklidila nedokončený meč, dopila poslední doušek čaje a pustila se do zavírání obchodu.

Na půl cesty ke dveřím ji přepadla bolest hlavy.

Tes věděla, že se co nevidět usídí v její lebce a znemožní jí vidět, přemýšlet nebo se věnovat čemukoli kromě spánku. Bolest už ji nepřekvapovala, ale to z ní nedělalo o nic menšího zloděje. Bolest se jí kradla za očními víčky, plenila a převracela všechno vzhůru nohama.

„*Avenoché*, Haskine,“ pošeptala prázdnému obchodu, jednou rukou vylovila ze zásuvky mince vydělané za dnešní den, druhou sebrala Varese a zamířila za regály, kde prošla těžkým závěsem do zadní části dílny. Vytvořila si tam svůj koutek, hnízdečko s kuchyní a vyvýšenou komůrkou, kde měla postel.

Skopla boty, peníze nasypala do plechovky nad plotnou, a než se jí ohrála miska polévky, rozpustila si vlasy. Kudrny se jí ani tak nerozsypaly podél obličeje, spíš se zvedly a zůstaly trčet kolem hlavy jako oříškově hnědý oblak. Zatřepala hlavou a na stůl se skutálela tužka. Tes si ani nepamatovala, že by si ji do vlasů strkala. Vares sklopil lebku a začal do tužky klovat a Tes se pustila do jídla, namáčela si do vývaru hutné kusy chleba.

Kdyby ji v tu chvíli někdo viděl, hned by odhadl, jak je Haskinova učnice mladá. Špičaté lokty a kostnatá kolena přitažená k hrudi, zakulacený obličej, to, jak hladově se cpala, jak nenuceně konverzovala s mrtvou sovou o tom, jak dokončí negátor. Pak se ovšem bolest hlavy vystupňovala a Tes vzdychla a přitiskla si dlaně na oči, až se jí pod víčky míhali duchové světla. V podobných chvílích nejvíc toužila po domově, po matčině chladné ruce na čele a bílém šumu příboje, slaném vzduchu, který byl lepší než hojivá mast.

Odstrčila tu touhu spolu s prázdnou miskou a vylezla si po žebříku na vyvýšené lůžko. Varese položila na improvizovanou poličku. Zatáhla závěs, takže se její komůrka ponořila do tmy – minimálně takové, jakou si byla schopná zařídit vzhledem ke světélkujícím vláknům nad její kůží, nad sovičkou a nad hrací skříňkou vedle ní. Skříňka měla tvar útesu, do zářivých skalisek narážely malé kovové vlny. Tes zadrnkala na modré vlákno a soukolí se dalo do pohybu. Komůrku naplnilo jemné šumění, jako oddychování mořských vln na pobřeží.

„*Vas ir*, Varese,“ špitla a zavázala si oči kusem silného plátna, aby vymazala poslední stopy světla. Schoulila se do klubička

v posteli v zadní části Haskinova obchodu a nechala se zvukem moře ukolébat ke spánku.

II

Mladý muž seděl v krčmě U Zlaté ryby a předstíral, že si čte o pirátech.

Předstíral, protože tu bylo málo světla, a i kdyby viděl dobře, stejně by se nedokázal soustředit ani na knihu před sebou – beztak ji uměl z paměti – ani napůl vypitou pintou piva – příliš hutného a hořkého – ani cokoli jiného kromě čekání.

Pravda byla taková, že mladík netušil, na koho nebo na co čeká, věděl jen, že tu má sedět a vyčkávat, než si ho to najde. Byl to akt slepé víry – ani první, a rozhodně ani poslední, který od něj žádali.

Ale on byl připravený.

Na zemi mu mezi nohama ležel nevelký vak skrytý stínem stolu a do čela měl staženou černou čapku. Vybral si místo u zdi a opřel se o ni zády. Pokaždé když se dveře krčmy otevřely, vyslal k nim pohled a dával si pozor, aby nepůsobil moc nápadně, zvedal jen oči a ne celou hlavu. Naučil se to z knih.

Byl synem kupce a zkušeností mnoho neměl, ale vyrostl na knihách. Ne na učebnicích dějepavy nebo kouzel, ačkoli jeho učitelé ho nutili číst i ty. Ne, nejvíc se toho dozvěděl z *románů*, epických příběhů o lotrech a podvodnících, o aristokratech a zlodějčících, ale především o *hrdinech*.

Jeho nejoblíbenější byla *Legenda o Olikovi*, sága pojednávající o chudobném sirotkovi, z nějž vyroste nejlepší mág/námořník/zvěd na světě. Ve třetím díle se dozví, že má ve skutečnosti urozenou krev, načež ho přijmou u dvora, ale tam zjistí, že *ostrá* je zkažená a ještě horší než ničemové, jimž musel čelit na moři.

Ve čtvrté knize – ta byla podle něj v sérii nejlepší – se hrdina Olik setká s Verou, nádhernou zajatkyní z pirátské lodi – nebo

to si aspoň Olik *myslí*, než odhalí, že Vera je ve skutečnosti kapitánka a nastražila na něj léčku, aby ho mohla prodat tomu, kdo za něj nabídne nejvíc. Povede se mu prchnout a Vera se stane jeho úhlavní nepřítelkyní, ale nikdy se mu tak docela nevyrovná, protože hrdinou je *Olik*.

Kupcův syn se těmi příběhy opájel, hodoval na všech podrobnostech, hltal jejich záhady, magii a nebezpečenství. Četl je, dokud inkoust nevybledl, dokud se hřbety knih nerozlámaly, dokud nebyla ořízka ušmudlaná z usilovného listování, rohy zohýbané z toho, jak knihu spěšně strkal do kapsy, když se jeho otec přišel do doků podívat, jak se mu daří v práci.

Jeho otec, který tomu nemohl rozumět.

Jeho otec, který se domníval, že jeho syn dělá strašlivou chybu.

Dveře krčmy se rozlétly a mladík strnul. Dovnitř se nahrnuli dva muži, ale nerozhlédl se po lokále, nevšimli si ho, nezarazili se u černé čepice, kterou mu poručili mít na hlavě. Přesto je sledoval, jak dupou ke stolu na protější straně, jak mávají na hostinského, jak se uvelebují na lavici. Byl v Londýně teprve pár týdnů a všechno mu dosud připadalo nové, od přízvuku, který tu zněl britčeji než tam, odkud pocházel, až po gesta, oblečení a poslední módu, která velela nosit ho ve vrstvách, takže když jste jednu svlékli, rázem jste měli úplně jiný oděv, v závislosti na počasí nebo na společnosti.

Kupecký syn si pátravě prohlédl tváře obou mužů. Narodil se jako mág větru, ale těch bylo mezi lidmi hodně. Měl však ještě jeden vzácnější um: bystré oko, kterému neunikl žádný detail, a talent odhalit lež. Těto jeho schopnosti si otec cenil, hodila se, když se námořníků vyptával na zboží, proč se ta nebo ona bedna ztratila, proč se něco neprodalo nebo to zmizelo někde cestou.

Netušil, jak nebo proč dokázal tak rychle člověka odhadnout podle rysů v obličejí. Tepající napětí mezi obočím, letmo zatnutá čelist, desítky drobných zacukání a tiků, z nichž se skládá lidský

výraz, to všechno skládalo dohromady další řeč. Jazyk, který kupcův syn odjakživa uměl přecíst.

Vrátil se pohledem ke své knize, snažil se soustředit na slova, která hltal už nesčetněkrát, ale jeho mysl po stránce jen bezúčelně klouzala.

Koleno mu pod stolem nadsakovalo.

Zavrtěl se a cukl sebou, kůži na bedrech měl stále citlivou v místech, kde ho označkovali a připoutali ho ke zvolené cestě. Když se hodně soustředil, cítil její tvar, linie roztažených prstů vybíhajících jako paprsky z otevřené dlaně. Ruka byla symbolem pokroku, změny a...

Zrady.

Právě tohle slovo na něj jeho otec křičel, když ho následoval domem.

„To říkáš jen proto,“ kontroval syn, „že tomu nerozumíš.“

„Ale kdepak, rozumím tomu moc dobře,“ odsekl kupec a zrudl. „Vím, že můj syn je ještě dítě. Vím, že Rhy Maresh býval udatným princem a stal se odvážným králem. Vládne už sedm let a za tu dobu dokázal odvrátit válku s Veskem, otevřít nové obchodní cesty, cesty, které nám pomáhají, a...“

„... ale to nic nemění na faktu, že magie v celé říši skomírá.“

Kupec rozhodil rukama. „To jsou jen povídačky.“

„Nejsou,“ odporoval mu syn a přehodil si přes rameno vak. Měl už sbaleno, protože ten den odplouvala loď do Londýna a on hodlal být na její palubě. „Poslední *Antari*, který se objevil, byl před čtvrtstoletím Kell Maresh, od té doby nikdo. Rodí se stále méně mágů, co by uměli ovládat více živlů, zato ale mnohem víc lidí bez jakékoli magické moci. Neteř mého kamaráda...“

„Ach, jistě, neteř tvého kamaráda,“ ušklíbl se kupec, ale jeho syn se nenechal odradit.

„Je jí sedm let, narodila se měsíc po korunovaci toho tvého krále. Nemá žádnou magii. Jiný kamarád má bratrance, ten se narodil ve stejný rok. A další zase syna.“

Kupec jen zavrtěl hlavou. „Takoví lidé existovali vždycky...“

„Ale nikdy jich nebylo tolik a nerodili se tak rychle po sobě. Je to varování. Přichází zúctování. Ve světě se něco rozbilo a už nějakou dobu je to rozbité. Arnesem se šíří choroba. Hniloba v samém srdci říše. Pokud ji nevyřídíme, neuzdravíme se. Je to jen malá oběť pro dobro všech.“

„Malá oběť? Vždyť chcete spáchat královraždu!“

Kupcův syn sebou trhl. „Ne, chceme dodat lidem odvahu, aby se nebáli promluvit nahlas. A pokud je král tak šlechetný, jak tvrdí, pochopí, že pokud skutečně chce pro své království jen to nejlepší, musí rezignovat a...“

„Jestli věříš tomu, že tohle skončí bez krveprolití, jsi nejen zrádce, ale i hlupák.“

Kupcův syn se otočil k odchodu a jeho otec ho chytil za paži a zadržel ho. „Měl bych tě udat.“

V očích mu plál hněv a jeho syn se na okamžik obával, že se uchýlí k násilí. V hrudním koši mu vykvetl strach, ale neuhnul staršímu muži pohledem. „Musíš jít za hlasem svého srdce,“ řekl mu, „stejně jako já jdu za hlasem toho svého.“

Otec na něj hleděl, jako by pro něj byl cizí. „Kdo ti něco takového nakukal?“

„Nikdo.“

To ovšem pochopitelně nebyla pravda.

Koneckonců, všechny myšlenky odněkud vzejdou. Nebo od někoho.

Tahle vzešla od ní.

Měla vlasy tak temné, že do sebe vtahovaly světlo. To bylo první, čeho si kupcův syn všiml. Vlasů černých jako půlnoc a kůže hřejivě hnědé barvy, takové, co ji získáte životem na moři. Její oči měly stejnou barvu a v duhovkách se jí třpytily zlaté flíčky, ale ty uviděl až později, když se k ní přiblížil. Když dorazila, byl zrovna v docích a dělal inventuru zboží. Prořízla všední nudu jeho dne jako ostrá čepel.

V jednu chvíli držel proti slunci štuček stříbřité krajky, a hned nato stála vedle něj a prohlížela si ho skrze její vzor, a během chvíle si štučky prohlíželi spolu, pak nechali látky ležet ladem a ona ho vedla na svou loď a smála se, ne jemným, cinkavým smíchem jako dívky jeho věku, ale živočišně a divoce. Zalezli do vyhřátého, potemnělého podpalubí, a když jí rozepínal knoflíky na sukni, musel si všimnout její značky, vypadala jako stín těsně pod žebry, jako by ji tam chytil milenec a vpálil jí do kůže otisk své dlaně, ale teprve později, když zchvácení a uspokojení leželi vedle sebe, přitiskl vlastní ruku na její značku a zeptal se jí, co to je.

A ona mu to v podpalubním přítmí pověděla. Vyprávěla mu o hnutí, které vzniklo a rychle nabíralo na síle. Ruka, řekla mu, která sejme ze světa slabost a vyléčí ho.

„Ruka, která drží závaží vyrovnávající váhy,“ pokračovala a hladila ho po kůži. „Ruka svírající ostrí, které vyřezává cestu změny.“

Hltal její slova, jako by byla z nějakého románu, ale tohle bylo lepší. Tohle bylo skutečné. Šance na dobrodružství, které ho se mohl účastnit, stát se hrdinou.

Klidně by s ní odplul hned tu noc, jenže když se vrátil do doků, její loď už byla pryč. V konečném důsledku na tom nesešlo. Nebyla Verou jeho Olikovi, ale něco v něm zažehla, nasměrovala hrdinu k jeho cíli.

„Já vím, že to nechápeš,“ řekl svému otci. „Ale váhy nejsou vyrovnané a někdo s tím musí něco udělat.“

Kupec stále svíral synovu paži, pátral v jeho obličejí po odpovědích, třebaže nebyl připravený je vyslechnout.

„Ale proč to musíš být zrovna ty?“

Protože, pomyslel si jeho syn.

Protože už byl na světě dvaadvacet let a zatím nevykonal nic významného. Protože když v noci ležel v posteli a nemohl spát, prahl po dobrodružství. Protože chtěl být důležitý, o něco se na světě zasloužit – a tohle byla jeho šance.

Věděl však, že nic z toho otci říct nemůže, a tak se mu jen podíval do očí a pronesl: „Protože můžu.“

Kupec si ho k sobě přitáhl blíž a vzal synovu tvář do roztržených dlaní. Mladší muž takhle zblízka viděl, že se otci v očích lesknou slzy. V tu chvíli se v něm něco uvolnilo, zlomilo. Do mysli se mu vkradly pochybnosti.

Ale pak jeho otec promluvil.

„Potom jsi opravdu hlupák a zaplatíš za to životem.“

Kupcův syn se zapotácel, jako by ho otec udeřil. Zadíval se do vrásek v jeho tváři a viděl, že otec svým slovům bezvýhradně věří. A věděl, že se mu nikdy nepovede přesvědčit ho o opaku.

V duchu slyšel hlas té ženy, stejně jako tehdy v potemnělém podpalubí.

Někteří lidé nevidí, že změna je potřebná, dokud k ní nedojde.

Přestal se třást, zatvrdil se a jeho odhodlání uzrálo.

„Mýlíš se,“ zašeptal. „A já ti to dokážu.“

S těmito slovy se vymanil z otcova sevření a odešel. Tentokrát se ho nikdo zastavit nepokusil.

Od toho okamžiku uplynul měsíc.

Měsíc, tak krátký čas, a přesto se toho tolik změnilo. Označovali ho a teď měl před sebou první *misí*.

Dveře Zlaté ryby se opět otevřely a dovnitř vešel muž. Přelétl očima stoly a přistál pohledem na mladíkovi v černé čapce.

Roztáhl rty v úsměvu, jako by byli staří známí, a i kdyby se takhle díval na někoho jiného, kupcův syn by věděl, že je to lež.

„Tady jsi,“ zahlaholil cizinec a nakráčel ke stolu. Měl chůzi námořníka, ale záda rovná jako voják. „Promiň, že jdu pozdě.“

„Nic se neděje,“ odpověděl kupcův syn, ale nervy mu drnčely nervózní energií, napůl nadšenou, napůl vyděšenou. Příchozí neměl žádné zavazadlo, a neměli snad dorazit dva? Ale než se vzmohl na slovo, cizinec opět promluvil.

„No tak pojď,“ vyzval ho vesele. „Lod' už kotví v doku.“

Mladík strčil knihu do zadní kapsy a vstal, hodil na stůl minci a jedním douškem dopil zbytek piva – a došlo mu, že ho nechal zteplat, protože bylo příliš hutné a hořké. Teď mu odmítalo sklouznout hrdlem a jen se lepilo na okraje hltanu. Snažil se nerozkašlat, ale bez úspěchu. Přinutil se k úsměvu, ale jeho společník si toho nevšiml, protože už se obrátil ke dveřím.

Jakmile vyšli ven, mužovo dobré rozpoložení bylo to tam, přestal se usmívat a v jeho tváři zůstal jen přísný, vyprázdněný výraz.

Kupcovu synovi v tu chvíli došlo, že ani neví, co jejich mise doopravdy obnáší. Zeptal se na to, čekal, že ho jeho nový známý bude ignorovat nebo mu odpoví v hádankách. Ale to se nestalo. „Musíme něco vysvobodit z jedné lodi.“

Vysvobodit bylo jen jiným výrazem pro *ukrást*, to věděl.

Ještě nikdy v životě nic neukradl a tahle odpověď v něm jen vyvolala další otázky. Co měli vysvobodit? A z jaké lodi? Otevřel pusy a chtěl se dál vyptávat, ale slova se mu v hrdle zasekla jako předtím hořké pivo. Procházeli kolem královských stráží. Mladík se při pohledu na ně napružil, ačkoli nespáchal žádný zločin, tedy zatím ne, pokud jste nepočítali značku vypálenou pod oblečením.

A tu by oni počítali.

Zrada, zněla mu v hlavě ozvěna otcova hlasu do rytmu rozbušeného srdce.

Druhý muž ovšem vojákům jen pokynul rukou, jako by je znal, a oni mu kývli na pozdrav, a kupcův syn přemítal, jestli vědí, co se děje, nebo zda se jen povstání umí tak dobře skrývat všem na očích.

Krčma U Zlaté ryby stála jen co by kamenem dohodil od londýnských doků, takže jejich cesta neměla dlouhého trvání a skončila záhy, u bezejmenné úzké lodi. Byla dost lehká na to, aby s ní mohl plout jediný mág větru, jako byl on, vlastně šlo spíš o pro-

stý člun s plochým dnem, který se obvykle používal pro krátké plavby, při nichž byla důležitější rychlost než pohodlí.

Následoval svého společníka po krátkém můstku na palubu. Jejich boty zaduněly na prknech stejně hlasitě, jako mu bušilo srdce. Připadalo mu, že tohle je zlomový okamžik, obtěžkaný předzvěstí něčeho významného.

Kupcův syn se usmál a založil ruce v bok.

Kdyby byl postavou v knize, právě takhle by začínal jeho příběh. Možná že tu knihu jednou napíše.

Někdo si za nimi odkašlal, a když se mladík otočil, spatřil dalšího muže, šlachovitého a zamračeného, ani se nenamáhal předstírat, že se znají.

„Nuže,“ prohlásil a přejel kupeckého syna pohledem. Mladík čekal, že něco dodá, a když muž dál mlčel, napřáhl k němu ruku a chystal se představit, ale ještě než mu jméno splynulo ze rtů, první muž zavrtěl hlavou. Druhý k němu přistoupil a píchl ho prstem do hrudi. „Žádný jména,“ varoval ho.

Kupcův syn se zakabonil. Olik se vždycky všem představil. „A jak si teda budeme říkat?“

Druhý muž pokrčil rameny, jako by na takové podružnosti nesešlo.

„Jsme tu tři,“ prohlásil ten, co ho vyzvedl u Zlaté ryby.

„Takže umíš počítat aspoň do tří,“ utrousil suše ten druhý. „On je první. Já jsem dvojka. Takže ty budeš asi trojka.“

Mladík se dál mračil. Pak si ale v duchu připomněl, že čísla často nesou význam. V příbězích, které četl, byla trojka významným symbolem a to, co přišlo jako třetí, bylo často nejdůležitější. Určitě to muselo platit i o lidech.

A tak když odvázali lana a loďka vyplula po proudu karmínové řeky a otočila se, takže se královský palác tyčil za jejich zády, kupcův syn – odteď trojka – se uculil, protože ho od hlavy až k patě naplňovalo vědomí, že se právě stal hrdinou tohoto příběhu.

Už se nemohl dočkat.

III

Alucard Emery byl zvyklý, že se za ním otáčejí hlavy. Rád si myslel, že je to díky jeho šviháckému vzhledu – sluncem políbeným vlasům, bouřkově modrým očím, hřejivě snědé kůži – nebo jeho bezchybnému vkusu – vždycky měl nos na dokonale střižené oblečení a nepohrdl ani šperkem s drahokamy, ačkoli mu už nad obočím nepomrkával někdejší safír. Na druhou stranu to mohla způsobit i jeho pověst. Šlechtic, korzár, kdysi kapitán nechvalně proslulé *Noční věže*, úřadující vítěz posledního *Essen Tasch* (další turnaj se od té doby nekonal, vzhledem k tomu, že Vesk během toho posledního spáchal atentát na arnéskou královnu), přeživší Vlny a choť krále Rhye.

I kdyby byl jen jedno z toho, vzbuzoval by zvědavost.

Všechno dohromady z něj ale dělalo celebrity.

Přesto když ten večer procházel salonem Hedvábné příze, neotáčel se za ním nikdo, nikdo na něm neulpěl pohledem. V zahradě rozkoší to vonělo po karamelu a čerstvých lilíích, vůně se vznášela chodbami a stoupala po schodišti, ovíjela hosty jako dým. Jednalo se o majestátní podnik stojící dost blízko k řece Isle na to, aby se okna v jižní části budovy zbarvila její rudou září, a pojmenovaný podle bílých stuh, které místní hostitelé a hostitelky nosili na zápěstích, aby se odlišili od zákazníků. A jako ve všech luxusních nevěstincích i tady byli všichni zaměstnanci zběhlí v umění nevšímat si. Dalo se spoolehnout na jejich diskretnost, a pokud ho poznal někdo z hostů, což bylo pravděpodobné, zachovávali dostatečné dekorum na to, aby na něj nezírali, natož aby ztropili scé...

„Alucard Emery!“

Alucard sebou trhl, překvapený hlučností toho hlasu, neomaleností mluvčího, který ho oslovil plným jménem, a když se otočil, viděl, že se k němu prodírá už poměrně připitý mladý muž. Ve vzduchu se kolem něj ovíjelo jediné modré vlákno, ale to nikdo

kromě Alucarda neviděl. Mladík byl oblečený ve vybraném hedvábí a pod rozhalenkou dával na odív hladkou, opálenou kůži. Zlatavé vlasy měl rozčuchané a oči černé. Ne úplně černé jako Kell, byly to spíš dokonalé kapky inkoustu uprostřed bělma, které pohltily celou zorničku, takže se nedalo určit, jestli má panenky smršťené na velikost špendlíkové hlavičky, nebo rozšířené potěšením.

Alucard zapátral v paměti a nakonec kápl jméno. *Oren*.

„Pan Rosec,“ zahalasil se vši srdečností, na kterou se vzmoohl. Oren pocházel z urozeného rodu.

„Vy si mě pamatujete!“ Oren ho poplácal po rameni, jako by byli dávní přátelé. Pravda však byla taková, že rod Roseců měl hlavní sídlo už dlouhá léta na severu, takže se setkali pouze jednou, před pěti lety na královské svatbě. Alucard si tehdy pomyslel, že tenhle kluk je pěkně rozmazlený smrad. Teď si tím byl jistý. Ovšem, nebylo pochyb o tom, že je Oren Rosec pohledný, ale celý dojem kazil fakt, že si toho taky byl vědom, arogance jeho naparování mu na kráse nepřidávala a v Alucardovi jen vyvolal pocit, že jehov obličej by si zasloužil ránu pěstí.

„Takhle hluboko na jihu bych Roseca nečekal,“ prohodil Alucard. „Jak se vám v Londýně líbí?“

„Velice,“ zazubil se slizce Oren a přidal otravné pomrknutí. „Připadám si tu úplně jako doma.“

„A jak se má vaše sestra?“ zeptal se Alucard a rozhlížel se v naději, že najde svou hostitelku a spolu s ní možnost úniku.

„Hanara?“ Oren mávl rukou. „Zůstala v našem sídle. Byla koneckonců nejstarší.“

Alucard se zarazil při slově byla. Než se ale mohl vyptávat dál, Oren se k němu naklonil, až příliš blízko, a až příliš hlasitě pronesl: „Ale překvapuje mě, že vás vidím zrovna *tady*, pane Emery, a ne po boku krále.“

Alucard semkl rty v úsměvu. „Když jsem se naposledy díval, nebyl jsem ke koruně připoutaný řetězem. Takže se mohu bavit, jak sám uznám za vhodné.“

Oren se zasmál. „To vám nemám za zlé,“ kývl a zaryl prsty do Alucardovy paže. „V poslední době je nejspíš v králově loži poněkud těсно, že?“

Alucard zatnul zuby a přemítal, co by z něj vypadlo, kdyby Oren v tu chvíli nezahlédl na opačné straně místnosti hostitelku, která se mu zalíbila.

„Omluvte mě,“ vyhrkl mladý šlechtic a vyrazil k ní.

„S radostí,“ zamumlal Alucard a byl upřímně rád, že ho má z krku.

V tu chvíli už se jeho ramene dotkla ruka se stuhou na zápěstí. Alucard se otočil a spatřil ženu v bílých šatech, ačkoli ani žena, ani její šaty se nedaly jen tak popsat slovy. Byla nádherná, s dlouhými údy a bledou pletí, popelavě blond vlasy vyčesané do drdolu upevněného tuctem dlouhých stříbrných spon ve tvaru trnů. Šaty měla z dlouhého pruhu bílého hedvábí, ovinuté kolem těla jako stuha kolem balíku, látka byla na správných místech utažená tak, aby její křivky řádně vynikly do posledního detailu.

Většina lidí ji znala jako Bílou růži.

Už méně lidí vědělo, že je také paní Hedvábné příze, majitelkou a nejvyhledávanější hostitelkou v jednom.

Pro Alucarda to byla prostě Ciara.

„Pane Emery,“ zavrňela mu do ucha hlasem stejně hebkým jako hedvábí. „Dlouho jsme se neviděli.“

Teplota vzduchu kolem ní s každým slovem trochu stoupla a Alucard věděl, že je to její magie – viděl její žlutá vlákna tančit pod ženinou kůží –, ale přesto zčervenal a přistihl se, že se za ní otáčí jako květina za sluncem.

„To ano,“ přitakal, vzal ji za ruku a přitiskl rty k jejím kloubům. „Nicméně nepochybuji, že vaše postel za tu dobu nevychladla.“

Ciara pokrčila rameny. „Všechna těla hřejí, ale jen málo jich mé lože doopravdy zažehlo.“

Alucard potlačil smích a nechal se salonem zavést k baru, jehož mramorový pult se místností vinul v záhybech jako jedna dlouhá stuha. Poklepala na něj dokonale upraveným nehtem a vmžiku se na něm objevily dva křišťálové poháry s jantarově žlutým obsahem. Každý si vzal jednu sklenici – takto se v tomto zařízení uzavírala dohoda mezi zákazníkem a hostitelkou, kterou si zvolil.

„*Vas ir*,“ pronesla Ciara arnésky.

„*Glad'och*,“ opáčil Alucard veskánsky.

Po obličejí jeho společnice přelétl stín – sotva znatelný – a pak cinkla svou sklenicí o tu jeho a vypila nápoj až do dna. Alucard ji napodobil. Likér chutnal po cukru a slunečním svitu, Alucard ovšem věděl, že je dost silný na to, aby v nic netušícím zákazníkovi vyvolal pocit, že usnul na souši a probudil se na moři. On sám byl naštěstí díky letům kapitánských zkušeností z *Noční věže* zocelený, co se udržování rovnováhy i tolerance k alkoholickým nápojům týkalo.

Vzal oba poháry do jedné ruky a nechal se od Ciary za druhou odvést po schodech nahoru a potom chodbou do pokoje, který neoplýval pečlivě namíchanou vůní luxusního nevěstince, ale voněl divoce jako noční les.

Jakmile se za nimi zaklaply dveře a zacvakl se zámek, Ciara ho namáčkla ke zdi a zasypávala mu hrdlo hravými polibky.

„Ciara,“ protestoval jemně, a když se neodtáhla, trochu přísněji. „*Ciario*.“

Ciara trucovitě našpulila dokonalé rty. „S tebou vůbec není zábava,“ postěžovala si a poklepala mu nehty o hrud. „Copak tvé srdce patří pořád celé jen králi?“

Alucard se usmál. „To ano.“

„Taková škoda,“ vzdychla Ciara, ale ustoupila od něj a přitom zatáhla za konec hedvábného pruhu, který jí obepínal tělo, takže se látka odmotala a spadla na zem. Stála před ním úplně nahá, dlouhé štíhlé tělo jí zářilo jako měsíční svit, ale jeho oči se

nesoustředily ani tak na její křivky, jako spíš na její jizvy. V prohlubni mezi klíčovými kostmi, podél oblin prsou, v ohbích lokte a na vnitřní straně zápěstí se jí třpytily stříbrné linky, pozůstatek Vlny, která Londýn smetla před sedmi lety, prokleté magie, která se vyvalila z břehů řeky Isle.

Jen málo lidí vědělo, že ta magie měla jméno a to jméno znělo Osaron.

Osaron, ničitel Černého Londýna.

Osaron, temnota, která se považovala za božstvo.

Osaron, který zničil všechno a všechny, jichž se dotkl.

Těm, co přežili, se to povedlo tak, že se poddali jeho vůli. Ti, kdo proti němu bojovali, většinou zemřeli, uhořeli zažíva strávením horečkou, jež jim zachvátila žíly. Těm nemnoha, co nepadli, vzepřeli se magii a horečce a nezemřeli, zůstaly po bitvě jizvy. Kletba jim sežehla žíly a zanechala v nich stříbrné stopy.

Alucard podal Ciaře měkký bílý župan a letmo zalétl očima k vlastní ruce, stříbru, které mu obepínalo zápěstí.

Pak si svlékl sytě modrý kabát a přehodil ho přes opěradlo židle, načež si rozepnul přezku u krku. Víc svlečený už nebude. Postele se ani nedotkli, jako obvykle, a místo toho se usadili u stolku s herní deskou Rasche.

Na šestihranné desce už byly vyskládané figurky, na jedné straně černé, naproti nim bílé. Tři vyšší figury – kněz, král a královna – obklopené dvanácti pěšci. Ciara sadu dostala od štedrého zákazníka, který si víc cenil jejího ostrovtipu než jejího těla, a figurky nebyly vyřezané z pouhého dřeva, ale z mramoru protkaného zlatými žilkami.

„Mohu?“ zeptal se a kývl k lahvi na okenní římse.

„Tahle noc tě stojí velké peníze. Měl by sis ji patřičně užít.“

„Užívám si ji vždycky,“ odušil a nalil oběma druhou sklenku zlatého moku. Zvedl svůj pohár a z paměti vylovil staré rčení. „*Och ans, is farr...*“

„Ne,“ utrhla se na něj, jako by ji ten zvuk urážel.

Alucard zaváhal. Věděl, že postrádá královo plynulé vyjadřování. Mluvil arnésky a královskou řečí, které Lila Bardová říkala angličtina, a uměl odrecitovat hrst rčení v dalších jazycích, dost na dvorské zdvořilosti. Ale jeho veskánština zněla přerývaně a hrubě, protože se ji naučil od námořníka na své lodi. Přesto měl dojem, že Ciare nevadí jeho přízvuk, ale něco jiného.

„Víš,“ prohodil, „pocházet z více míst najednou není nic špatného.“

„Ale je,“ odporovala Ciara, „pokud jsou ta místa ve válce.“

Alucard povytáhl obočí. „Nevěděl jsem, že *jsme* ve válce,“ řekl a posadil se. „Víš snad něco, co já ne?“

„Řekla bych, že toho vím hodně.“ Splynula na židli naproti němu, jako by sama byla tekutá. „Oba však víme, že Arnes a Vesk jsou jako vlci, co si jdou po krku. Je jen otázkou času, než někdo prolije první krev.“

To už se ovšem samozřejmě *stalo*.

Před sedmi lety dorazili do arnéského paláce dva následníci trůnu z Vesku, pod záminkou oslav *Essen Tasch* a upevnění vztahů mezi oběma říšemi. Jenže měli v plánu něco dočista jiného – ochromit korunu a zasít sémě války. To se jim do určité míry podařilo, když zavraždili Rhyovu matku Emiru. Povedlo by se jim zabít i Rhye, kdyby něco takového bylo ještě možné. Jediný důvod, proč Arnes obratem nevyhlásil sousední zemi válku, byla bezprostřední hrozba Osaronova útoku a po ní fakt, že veskánský vládnoucí rod veřejně zavrhl provinilého prince i princeznu. Dokonce nabídli jako pokání život nejmladšího syna Hoka, ale Rhy viděl za tak krátkou dobu už tolik krveprolití – o matku ho připravila ctížádost jiného prince, o otce temnota dotírající na brány paláce, byl svědkem toho, jak se hlavním městem prohnala Vlňa, musel bojovat proti temnotě, která zničila celý jeden svět. Během několika málo dní osiřel a byl korunován králem, musel dát do pořádku to, co zbylo z jeho Londýna. A pokud snad stál o odplatu, rozhodně se nechtěl mstít na dítěti.

Z troubení polnic a řinčení zbraní se jeho přičiněním opět stal jen tichý, strategický šepot.

O sedm let později přesto mezi oběma zeměmi panovalo napětí, závoj diplomacie byl tenký a průsvitný a Alucard Ciaře nezazlíval, že svůj původ tají, aby si udržela živobytí ve stínu královského paláce. Možná že měla pravdu. Možná bylo jen otázkou času, kdy k Londýnu opět dorazí válka, ať už v té či oné podobě.

Posunul na herní desce tři pěšce. Byl to troufalý první tah.

Na rozdíl od Sanctu se v Raschi nedalo podvádět. Úspěch záležel jen a pouze na strategii. Když jeden z hráčů sebral svému soupeři figury, mohl je zahodit nebo proměnit ve své vlastní, v závislosti na tom, o co mu ve hře šlo. Někteří chtěli své nepřátele smazat z povrchu zemského. Jiní z nich chtěli udělat spojence. Dokud stála aspoň jedna ze tří hlavních figur, existovala naděje na vítězství.

„Anesh,“ pronesl a čekal, jakým tahem mu Ciara odpoví. „Měla jsi tu nějaké zajímavé hosty?“

Ciara se zamyslela. „Všichni mí hosté jsou zajímaví.“ Přesunula svého kněze do zadní části herní desky, aby byl v bezpečí. „Občas mluví ze spaní.“

„Skutečně?“ podivil se Alucard a mávl na znamení, že se svého dalšího tahu vzdává.

Co se Rasche týkalo, byla Ciara mnohem lepší než on, a tak se zpravidla neobtěžoval snahou o vítězství a radši se pokoušel přijít s novými způsoby, jak svou soupeřku potrápít.

„Šíří se zvěsti,“ pokračovala Ciara po dalším tahu, „že u pobřeží Halu kotví pirátská flotila. Skoro stejně velká jako povstalecká armáda.“

„To je zvláštní,“ utrousil Alucard. „Moji špehové tvrdí, že jsou to jen čtyři lodě, a nedokážou si ani vybrat kapitána, natož směr, kterým plout.“ Posunul dopředu jednoho ze svých pěšců. „A co Vesk?“

„Korunního prince už u dvora neviděli několik týdnů. Někteří mají za to, že je na moři. Jiní zas, že už přistál u břehů Ar-

nesu a v převlečení cestuje na jih, aby zachránil svého nejmladšího bratra Hoka.“

Alucard stáhl pěšce zpět. „Zachránil před čím? Tvrdou matrací a příliš květnatými metaforami?“ Rhy veskánského prince umístil do péče kněží v londýnské Svatyni a podle všeho se z něj vyklubal bystrý a mimořádně zdvořilý žák.

Zatímco Ciara zvažovala svůj další tah, Alucard se zaklonil a bezmyšlenkovitě si promnul zápěstí.

Tenhle zvyk se u něj vyvinul už před Vlnou, v dobách, kdy jeho nejhorší jizva pocházela z želez, jimiž ho spoutali jako vězně, a pak kov žhavili, dokud mu nevypálil kruh do kůže. Bolesťivá připomínka života, který měl za sebou. Tmavý pruh kolem zápěstí teď ale nebyl ničím víc než pozadím pro stříbrné čáry, které se mu rozbíhaly po pažích až k hrdlu, po krku až ke spánkům.

Většina lidí, mezi nimi i Ciara, ve stříbrných jizvách viděla odznak cti, známku síly. On je ale dlouho nenáviděl. Nepřipomínaly mu jeho moc, jen jeho slabost.

Řadu měsíců pokaždé, když mu padl zrak na záblesk stříbra, viděl svou mladší sestru Anisu, strávenou smrtí, cítil, jak se jeho tělo hroutí na prkna kajuty, pamatoval si horečku, která mu do mysli vypálila ty nejhorší vzpomínky, zatímco Osaron proměnil žhoucí oheň jeho ducha v pouhý plamínek svíčky. A Alucard věděl, že by i tenhle plamínek vyhasl, kdyby ho na palubě jeho lodi nenašel Rhy Maresh. Kdyby si Rhy nelehl vedle něj na potem potřísněnou podlahu, nepropletl svou ruku s jeho a odmítl se od něj hnout, Alucard by zemřel.

Řadu měsíců se pokaždé, když procházel kolem zrcadla, zastavil a zíral. Nedokázal se na sebe ani podívat, a přesto nemohl od svého odrazu odtrhnout zrak.

Netrvalo dlouho a Rhy ho takhle přistihl.

„Víš, co jsem slyšel?“ zeptal se ho král. „Že prý je skromnost velmi přitažlivá.“

Alucard vyloudil na tváři úsměv a s pouhým stínem obvyklého šarmu kontroval: „Já vím, ale je těžké být skromný, když jsi takový fešák jako já.“ A Rhyovi nejspíš neušel smutek v jeho hlase, protože Alucarda pevně objal a lípl mu polibek do stříbrem protkané prohlubně pod krkem.

„Já mám na tobě tvoje jizvy nejradši,“ zašeptal král a přejel prstem po stříbrné linii až ke kruhům na jeho zápěstích. „Miluju je všechny. A víš proč?“

„Protože jsi žárlil, že jsem hezčí než ty?“ zažertoval.

Rhy se pro jednu jeho vtipu nezasmál. Přitiskl Alucardovi ruku na tvář a odvrátil jeho hlavu od zrcadla. „Ne. Protože mi tě přivedly zpět.“

„Jsi na tahu,“ vytrhla ho ze vzpomínek Ciara. Alucard se znovu zaměřil na herní desku.

„A co Faro?“ zeptal se a posunul stále stejnou figurku přesce. „Prohlašuji se za našeho spojení.“

„Velvyslanci umí mluvit uhlazeně. Oba víme, že Faro chce válku s Veskem.“

„Tu by nevyhráli.“

„Mohli by, pokud Vesku jako první vyhlásí válku Arnes.“

Zatímco mluvila, Alucard obětoval jednu svou figuru po druhé.

„Ty se vůbec nesnažíš,“ sykla na něj Ciara. Ale on se snažil, jenom ne vyhrát.

Ciara bohužel neuměla jen předstírat hru, takže ničila jeho figury a během tří tahů bylo po všem. Luskla prsty a přes herní desku se prohnal malý poryv větru a shodil poslední z jeho figurek.

„Ještě jednou?“ zeptala se a Alucard přikývl.

Než figurky znovu vyrovnala, dolil jim do sklenic.

„Nuže?“ pronesl. „A co Ruka?“

Při zmínce o povstalcích se Ciara na židli zaklonila. „Platíš mi, abych se zaměřovala na skutečné hrozby. Ruka je jen neškodná obtíž.“

„To jsou i moli,“ odtušil. „Dokud ti neprožerou nejlepší kabát.“

Ciara si vytáhla dýmku a dalším lusknutím prstu ji zapálila. Ovinul se kolem ní tenký pramínek modrošedého kouře. „Takže koruna má skutečné obavy?“

„Koruna je obezřetná. Zvláště když se po městě potuluje taková sebranka a chce setnout hlavu, na níž spočívá.“

Ciara zamručela a obkroužila prstem okraj sklenice. „No, členové té sebranky jsou buď ztělesněním ctnosti, anebo umí dobře držet jazyk za zuby. Mou postelí zatím neprošel žádný.“

„Víš to jistě?“

„Je pravda, že všichni mají někde na kůži vypálené znamení?“

„Tak jsem to slyšel.“

„Pak jsem si jistá,“ uculila se nezbedně Ciara. Alucard byl na jednu jako na trní. Vstal. Sekta s názvem Ruka se poprvé objevila před několika lety a tehdy se skutečně zdálo, že nejde o víc než otravnou drobnost, jako by království tlačil kamínek v botě. Jenže za poslední rok se hnutí rozrostlo v něco víc. Nemělo jasného vůdce ani mluvčího, žádnou tvář, která by se s ním dala spojit, jen symbol a poselství: magie selhává a může za to Rhy Maresh.

Bylo to směšné. Ničím nepodložené. Válečný pokřik pro nespokojené, záminka vyvolat chaos a nazvat ho změnou. V království ale byli lidé – zahořklí, naštvaní, bezmocní lidé –, kteří mu začínali naslouchat.

Alucard se protáhl a přešel k oknu. Hedvábná příze stála na severním břehu řeky, jejíž červená záře se matně trpytila za sklem. Viděl i klenutou budovu paláce, jež se ve tmě zlatě odrážela na její hladině.

Neslyšel, že by se Ciara zvedla, ale viděl její odraz v okenní tabulce, cítil, jak mu lenošně omotává paže kolem těla.

„Měl bych jít,“ vzdychl, v hlase mu zaznívala únava.

„Tak brzy?“ podivila se Ciara. „Ještě jsme nedohráli.“

„Vždyť už jsi vyhrála.“

„Možná. Přesto bych byla nerada, kdyby někdo pochyboval o tvé... výkonnosti.“

Otočil se k ní čelem, ale zůstal v jejím objetí. „Bojíš se o moji pověst, nebo o tu svou?“

Ciara se zasmála a on jí vzal z prstů dýmku a potáhl z ní, takže mu opojný kouř naplnil hrud. Pak se k ní sklonil, lehce ji políbil a vdechl jí dým do plic.

„Dobrou noc, Ciaro,“ zašeptal jí s úsměvem do rtů.

Ciara zakmitala víčky a otevřela oči. „Pokušiteli,“ vydechla v oblaku kouře.

Alucard se jen zasmál, protáhl se kolem ní a přehodil si přes ramena plášť.

Vyšel do tmy a vyrazil.

Ulice, které byly nejbliž k řece, lemovaly krčmy a herny a hostince. Brzy však ustoupily zahradám rozkoše a galeriím a následně zdmi obehnaným sídlům s upravenými zahradami, v nichž žila většina městské smetánky.

Den byl teplý a slunečný, ale teď, když odcházel z Hedvábné příze, balancovala noc na ostří mezi chladem a mrazíky. Blížila se zima. Alucard měl pro zimní měsíce odjakživa slabost, měl rád oheň v krbu a kořeněné svažené víno a nikdy nekončící večírky, které měly za úkol bojovat proti chladu a nedostatku světla.

Dnes v noci ho ale náhlý pokles teploty zneklidnil.

Cestou si v hlavě přemítal Ciařina slova, dokud nebyla hladká jako oblázek.

Zvěsti o Vesku a Faru byly znepokojivé, ale ne překvapivé. Větší vrásky mu dělala absence informací o povstalcích. Spoléhal se na mazanost Bílé růže, její schopnost spřádat vlákna klevet v něco víc. Byla krásnou a oblíbenou hostitelkou, její ladná svůdnost dokázala rozvázat ne jeden jazyk. Nesvěřovali se jí jen její zákazníci, ale i další hostitelky a hostitelé, donášeli jí tajem-

ství a důvěrnosti, jako když kos nosí dárky, neschopný rozpoznat rozdíl mezi křišťálem a střepem.

Rozpršelo se. Alucard zvedl ruku a obrátil dlaň k nebi, vzduch nad jeho hlavou se ohnul v klenutou stříšku a skryl ho před ledovým deštěm. Nevypadalo by dobře, uvažoval, kdyby se vítěz posledního *Essen Tasch* plahočil Londýnem jako zmoklá slepice. Lidé kolem něj se snažili nečasu uniknout a spěchali se schovat pod nejbližší markýzu.

Netrvalo dlouho a Alucard si uvědomil, že ho někdo sleduje.

Musel mu nechat, že je dobrý. Splýval s okolní nocí, a být tu místo Alucarda kdokoli jiný, vůbec ničeho by si nevšiml, ale když pročesával očima upršené ulice a tmu kropenatou odlesky lamp, svět, v němž zůstala jen šedivá a zlatá, magie jeho pronásledovatele zářila jako plamen a obkreslovala obrys jeho postavy v karmínové, smaragdové a modré.

Projela jím vlna vzrušení. Nebyl to tak docela strach, spíš pouchlé veselí. Část jeho mysli se zatetelila, ta část, kterou kdy si tak přitahovala Lila Bardová, ta část, která ho přiměla se zúčastnit největšího magického turnaje na světě a zvítězit. Ta část, která se vždycky trochu moc bezhlavě vrhala do boje.

Pak se ale jeden ze stínů pohnul a on zahlédl pod kabátem sotva znatelný záblesk zlaté. Jeho naděje pohasla. Nebyli to zloději ani zabijáci ani povstalci.

Tyhle stíny patřily k paláci. Říkalo se jim *res in cal*. Královské vrány.

Alucard protočil panenky a zamával a stíny se neochotně vytratily a opět splynuly s nocí, bezpochyby aby donesly do paláce zprávy o jeho nočním počínání.

Šel dál a zpomalil až u křižovatky, kterou důvěrně znal. Po levé straně se klenul most a za ním se nad řekou Isle vypínal *soner rast*, jak se přezdívalo paláci. Tlukoucí srdce.

Po pravici měl cestu vedoucí k opuštěnému sídlu rodu Emeryů.

Mělo by být jednoduché se odvrátit. Ale nebylo. Pod žebry cítil tah, jako by tam měl upevněný kotevní provaz. V duchu mu vytanulo rčení, na které se pokoušel rozpomenout v Ciařině pokoji.

Och ans, is farr, ins ol'ach, regh narr.

Veskánština se nepřekládala snadno. Byl to ten druh jazyka, v němž každé slovo mělo tucet významů v závislosti na pořadí a kontextu. Proto se ho nikdy nenaučil, pokud nepočítal pár neobratných frází. Tuhle si ale pamatoval dobře. Těhle rozuměl.

Hlava se ztratí, ale srdce domov pozná.

Alucard věděl, co by našel, kdyby zabočil na tuhle cestu.

Zavřel oči a představil si, že prochází otevřenou branou, stoupá po schodech, otevírá dveře, představil si, jak mu Anisa skáče kolem krku, a otec – ne jen stín na zápraží, ale opravdový otec – mu hrdě pokládá ruku na rameno a Berrase, jak stojí u krbu a podává mu sklenici se slovy, že bylo na čase, aby se uráčil vrátit. Alucard stál a představoval si život, který nebyl, ani teď, ani nikdy předtím, a už ani nikdy být neměl.

Po jeho souboji s Berrasem, jeho bratrem, kterého otrávila Osaronova moc, zůstaly z domu jen ruiny. Měli by je rovnou nechat strhnout – to si pomyslel pokaždé, když ho nohy zanesly k otevřené bráně, pokaždé, když se podíval na popraskanou fasádu, zprohýbané zdi. Měli je vymazat z povrchu zemského. Byla to jen další jizva, ale s touhle se *nemusel* naučit žít. Alucard věděl, že stačí jedno slovo a Rhy by jeho prosbě vyhověl.

Jenže se k vydání rozkazu nedokázal odhodlat. Nebyl to jen domov jeho bratra, jeho otce. Kdysi to býval i domov jeho matky, jeho sestry, jeho vlastní. A on v hloubi duše chtěl věřit, že by se jím opět mohl stát. Nejspíš něco takového plácl před Rhyem, když se spolu některou noc opíjeli, protože když se příště znovu vydal na pochmurnou procházku k sídlu Emeryů, zjistil, že se dům zase hrdě tyčí, s láskou opravený do nejmenšího detailu, každý kámen a sloup a okenní tabulka na svém místě.

Jakmile to Alucard uviděl, bylo mu jasné, že udělal strašlivou chybu. Nenáviděl tenhle dům, to, jak tu trůnil, majestátní, ale spící, dveře zamčené a okna potemnělá.

Byl to pomník. Krypta.

Nečekalo tam na něj nic kromě mrtvých.

Alucard vydechl a zamířil doleva, k mostu.

K paláci.

K domovu.

IV

Bílá růže stála u okna a sledovala, jak Emery odchází.

Pak zvedla ze země dlouhý pruh hedvábné látky, který tvořil její šaty, a začala si ho pečlivě znovu omotávat kolem končetin, hrudi a pasu, až nakonec obratnými prsty zavázala jeden jediný uzel s mašlí na zápěstí. Dnes už ovšem neměla v plánu nechat se znovu rozbalit.

Kdyby ano, vydala by se po schodech dolů, do salonu a baru, k čekajícím zákazníkům. Ciara však místo toho zamířila nahoru, prošla kolem zavřených dveří – většina pokojů byla právě využívána – a zastavila se až u dveří v posledním patře. Byly za nimi její soukromé prostory, pracovna, kde proslulá Bílá růže sundávala masku hostitelky a stávala se opět podnikatelkou. Byla koneckonců majitelkou tohoto vykřičeného domu.

Dveře byly zamčené – nebo alespoň měly být. Jenže když Ciara vystoupala na nejvyšší schod, s překvapením zjistila, že jsou dokořán. Kdyby sáhla na kliku, cítila by, že je na dotek studená, dokonce ledová.

Namísto toho zajela rukou do vlasů a vytáhla jednu z tenkých stříbrných jehlic. Sevřela ji mezi prsty a překročila práh.

Všechno v místnosti bylo tak, jak to zanechala, až na jedinou věc. Za stolem ze světlého dřeva – *jejím* stolem – seděl muž a tvářil se, jako by mu to tu patřilo. Ciara luskla prsty, v pokoji

se rozhořelo několik svící a zalilo místnost i vetřelce měkkým žlutým světlem. Jeho obličej se rozzářil, nebo se spíš v odlescích plamenů rozzářila maska, již měl na sobě. Byl to nádherný výtvar, povrch jako ulitý z čistého zlata a z čela vybíhaly ostny připomínající paprsky slunce.

Ciara ho poznala a napětí v jejích ramenou povolilo. Vyloudila na tváři úsměv, ale jehlici z ruky nepustila.

„Pán Závoje,“ vydechla. „Co vás sem přivádí?“

Závoj byla další zahrada rozkoší, kterých bylo ve městě na tučet. Na rozdíl od jiných se ale nikdy nenacházela na stejném místě a své brány otevírala jen, když se jejímu pánovi zrovna zachtělo. V tom tkvěla jeho přitažlivost: jednalo se o exkluzivní klub, do něž se mohlo jen na pozvání a který si zabíral pokaždé jinou budovu a na jednu jedinou noc se jí zmocnil jako stínový mrak.

Muž za stolem rozpráhl ruce a veskánsky pronesl: „Čekal jsem na vás.“

Ciara sotva znatelně strnula a odpověděla mu arněsky. „Mohl jste si pro čekání zvolit i mnohem pohodlnější místnost.“

„To jistě,“ opáčil a zvedl ze stolu skleněnou kouli, v níž byla zalitá rozkvetlá bílá růže. Dar od jednoho z Ciařiných zákazníků. „Nikde bych však neměl takové soukromí.“

Ciara vystrčila bradu. „Zrovna vy byste lépe než kdokoli jiný měl znát diskrétnost mých hostitelek.“

Muž začal těžítko kutálet po stole sem a tam, z jedné ruky do druhé. „To ano. Rozhodně jsou velmi... ochotné.“

Skleněná koule šeptavě jezdila po stole a Ciara si pána Závoje prohlédla.

Jeho tvář nikdy neviděla, na druhou stranu to ani nebylo potřeba. Už měla co do činění s tolika zákazníky, že uměla číst pravdu skrytou v řeči těla. Všimla si, jak se rozvaluje na židli – její židli. To, jak si podmaňoval prostor kolem sebe, dokonce i v její soukromé pracovně, jako by na něj měl nezpochybnitelný nárok, ukazovalo, že je součástí *ostrý*. Možná dokonce *vestry*,

pomyslela si. Bylo to cítit z držení jeho těla, z líně vyslovované arněštiny a strojenosti jeho veskánštiny, která svědčila o vzdělání spíš než o žité zkušenosti. Bylo to cítit z tvaru jeho rukou, půlměsíců jeho nehtů. Bylo to cítit v posměšném podtónu jeho hlasu, jako by s ní taky sváděl bitvu v Raschi. Ačkoli Ciara hádala, že tenhle muž se do her nepouští, pokud nemá jistotu, že vyhraje.

Pán Závoje znovu levou rukou rozkutálel skleněnou kouli, ale jeho pravá se tentokrát ani nepohnula, nepokusila se ji zachytit. Těžítko se valilo po desce stolu a přepadlo přes okraj.

Ciara po něm skočila a chytila ho těsně předtím, než dopadlo na zem. S povzdechem se narovнала a muž v tu chvíli najednou nebyl za stolem, ale před ním, před ní, tak blízko, že skoro viděla oči pod jeho maskou.

Zpod okraje zlaté masky vykukovala jediná lokna tmavých vlasů. Ciara zvedla ruku, jako by mu chtěla pramínek zastrčit za ucho, odhodlaná mu masku sundat, ale jeho ruka se jí sevřela kolem zápěstí, jeho prsty mrazivě pálily. Trhla sebou a on ji stiskl ještě pevněji, jako by si její bolest užíval. Ciara zažila už dost zákazníků na to, aby dokázala poznat ty, jimž utrpení druhých přináší potěšení. Odolala nutkání zabodnout mu stříbrnou jehlicí pod žebra a navzdory štípavému mrazu se usmála.

„Na tohle tu máme jiné pokoje,“ pronesla vyrovnaně. „A jiné hostitelky.“

„Když už jsme u hostitelek.“ Pustil ji a znovu si sedl na židli – na její židli. „Přišel jsem si tři vypůjčit pro svou další štaci. Přijde mi víc lidí.“

„Možná byste si měl sehnat víc vlastních a ne si stále pronajímat ty moje.“

„Krása Závoje tkví v jeho proměnlivosti. Nikdy to není ta samá zahrada...“

„Ani ty samé květiny.“

„Přesně tak,“ potvrdil.

Ciara sklopila oči k zápěstí, zarudlému v místech, kde dozníval mráz. „Je to riskantní. Musím zdvojnásobit cenu.“

„Riskantní?“ Neviděla, že by povytáhl obočí, ale slyšela to v jeho hlase.

„Podniky jako ty naše poskytují služby rozmanité klientele, ale mým hostitelkám neuniklo, že řada vašich zákazníků má na těle stejnou značku.“ Podívala se na skleněnou kouli ve své ruce. „Jsou samozřejmě velmi diskrétní. Ale myslím, že sám budete souhlasit, že v tomto případě jejich diskrétnost za tu přírážku stojí.“

Zatímco mluvila, po okenních tabulkách se šířila jinovatka a vzduch kolem ochladl natolik, že kdyby vydechla, uviděla by obláček. Zanechalo to v ní stejně přízračný a nepříjemný pocit jako jeho prsty na její kůži. Zatnula svaly a v místnosti se znovu udělalo teplo. Nedovolí, aby ji někdo roztřásl v jejím vlastním domě.

Pán Závoje se na židli zaklonil. „Možná máte pravdu,“ přemítal nahlas, „a možná taky ne. Naši zákazníci nám platí za to, abychom nad detaily jejich životů přimhouřili oko.“

„Diskrétnost není totéž, co nevšímavost,“ odporovala Ciara. „V mém podniku se nestane nic, aniž bych o tom věděla. A klidně se vsadím, že vy to v Závoji máte podobně.“

Zkoumavě pozorovala zlatou masku a muže pod ní.

„Právě jsem tu měla králova chotě.“

Pán Závoje naklonil hlavu k rameni. „Tady? Copak, královské lože vychladlo?“

„Přišel si pro informace. V paláci panují obavy. Podezřívá mě, že něco vím. Bohatě by mi zaplatil, a přesto jsem mu nic neřekla.“

„Místo toho tedy předáváte tajné informace mně.“

Ciara pokrčila rameny. „Nejsou tajné, pokud máte v úmyslu se o ně podělit. Jen chci, abyste věděl, jaká je moje pozice.“

„Chcete říct, že naši věc podporujete?“ V jeho hlase bylo slyšet překvapení a Ciaru poprvé napadlo, jestli pán Závoje není něco víc než jen majitelem nevěstince, který poskytuje Ruce své služby.

Zamyslela se. „Proti koruně nic nemám. A k vaší věci nechovám pražádnou náklonnost. Ale obchod je obchod a naše obchody jdou vždycky lépe, když se... něco děje.“ Vrátila skleněnou kouli s růží uvnitř zpátky do stojánku na stole – na svém stole. „Diskrétnost mých hostitelek může být zdarma. Ale ta moje vás vyjde draho.“

Muž ve zlaté masce vstal a strčil ruku do kapsy.

„Tři hostitelky mi budou stačit,“ prohodil a položil na okraj stolu štos stříbrných lishů. Pak k nim přihodil jeden laciný červený lin. „Za váš čas,“ dodal a Ciara navzdory masce věděla, že mu pobaveně zacukalo v koutku rtů. Protáhl se kolem ní, vyšel ze dveří a zanechal za sebou jen studený závan větru.

Ciara se dívala, jak schází po schodech, ale ani se nepohnula, dokud neměla jistotu, že je pán Závoje doopravdy pryč.

V KDESI NA MOŘI

Po pár hodinách plavby mu jeho dva společníci vysvětlili plán. Chystali se loupit na *Ferese Stras*.

Třetí muž posлуouchal a jeho nadšení se proměnilo v děs.

O plovoucím trhu slyšel zkazky už dřív, když byl ještě pouhý syn kupce, ne budoucí hrdina.

O téhle legendární lodi, která obchodovala s nejnebezpečnějším zbožím v říši, se toho moc nevědělo. Navzdory svému jménu nebyla ani tak tržištěm, jako spíš trezorem pro skladování zakázané magie. Jen málo věcí tam bylo doopravdy na prodej, a i potom jen prověřeným kupcům vybraným kapitánkou Maris Patrol.

Někteří tvrdili, že je Maris fantom připoutaný do skonání věků ke své lodi. Jiní zase, že je to jen stará ženská – ovšem stará byla tak dlouho, jak existovala *Ferese Stras*.

Najít loď bez mapy bylo nemožné, a ty mapy, které k ní ukazovaly cestu, podle všeho neukazovaly cestu nikam – pokud jste

v nich neuměli číst. A když už se vám podařilo k ní doplout, stejně jste se jí nemohli zmocnit, protože na palubu nemohl nikdo vkročit bez pozvání. A ani pak se tu nedalo krást, protože plovoucí trh byl chráněn vrstvou kouzel silnější než lodní nátěr. Kouzla nejenže znemožňovala použití magie, ale tělo zloděje se proměnilo v prach ještě dřív, než se dostal k zábradlí.

Byl to plán předem odsouzený k nezdaru, nemožná mise, a přesto se o dva dny později choulili na plošině před *Ferase Stras* a čekali, až budou pozváni dál.

Jednalo se spíš o úzkou římsu vysoko nad vodou, vlastně jen prkno připevněné k boku lodi, příliš malé na to, aby pojalo tři muže a truhlu, takže zatímco první muž klepal, třetí se jen tak tak držel na samém krajíčku prkna, které mu končilo těsně pod patami. Rozbušené srdce se mu pohupovalo přesně nad hranicí mezi nadšením a děsem. Pomyslel na Olika, hrdinu, který se nezdráhal vkročit na palubu nepřátelské lodi rovnou a hned tam být jako doma. Olik svůj strach ukryl v plechové krabičce a tu hodil do moře. Třetí muž si v duchu představoval, jak všechny svoje pocity uzavírá v lahvi a shazuje ji přes okraj prkna, takže mu zůstane jen neochvějná jistota a pevný krok.

Přesto litoval, že nemá masku jako Olikův přítel, hrozivý přízrak Jesar. Hrdina nikdy masku nenosil, ale třetí muž dobře věděl, že odhalená tvář toho příliš prozradí. Jenže taky věděl, že by se na palubu plovoucího trhu s jakýmkoli maskováním nikdy nedostali, a tak tu stál a snažil se udržet neutrální výraz, hladké čelo, semknuté rty. Snažil se udělat masku ze svého vlastního obličej.

První muž znovu zabouchal na jednoduché dřevěné dveře.

„Možná jsou mrtví,“ prohodil druhý muž, když se pořád nic nedělo.

„To by nám tak scházelo,“ zavrčel první a opřel se botou o truhlu. „Ani nevíme, jestli jsou kouzla, co loď chrání, navázaná na samotnou loď, nebo na lidi, co jsou na ní.“

Třetí muž nic neřekl, jen si plovoucí trh prohlížel a přemítal, kolik je ve zkazkách o něm pravdy. Jestli jsou na palubě skutečně talismany, co dovedou rozštěpit hory nebo uspat tisíce lidí najednou. Ostří, která místo krve dokáží z těla vyřezat tajemství, zrcadla, co ukazují budoucnost, kovové klece na uzamčení a přechovávání něčí magie, myšlenek nebo rovnou duše.

„Nepůjdeme prostě dovnitř?“ navrhl druhý.

„Jen si to zkus,“ frkl první. „Od začátku jsem říkal, že na tuhle misi nejsou potřeba *tři* chlapi.“

Druhý muž si promnul prsty a vykresal v nich plamínek. Oheň se zamihotal, ale jakmile ho muž přiblížil ke dveřím, zapraskal a zhasl, udušený silou ochranných kouzel.

Třetí muž nervózně zatahal za lem své tuniky.

Stejně jako zbylí dva na sobě měl nahrubo utkanou černou halenu, kterou obvykle nosili piráti. Látka ho škrábala víc, než by byl čekal. O tom se Olik nikdy nezmínil. Ani o tom, jak se z ustavičného houpání lodi na vlnách člověku zvedne žaludek.

Dveře se konečně se zachrastěním otevřely.

Třetí muž zvedl hlavu v očekávání, že spatří nechvalně proslulou Maris Patrol, ale místo toho na ně hleděl muž ve středních letech oděný do jasně bílé kápě.

Nejstarší synovec kapitánky, Katros. Správce lodi.

Měl široká ramena a snědou kůži a na čele se mu perli pot, jako by byl nemocný. Ale přísně vzato nemocný nebyl, jen zdrogovaný. To byla součást jejich plánu. Katrosův mladší bratr Valick se dvakrát měsíčně vydával v lehkém člunu na pobřeží a zpátky se vracel obtěžkaný jídlem a pitím a v poslední várce pití si přivezl přimíchaný savarin, prášek bez vůně, který oslaboval tělo a zamlžoval mysl. Většinu jedu přidal vinař, který sloužil Ruce, do vína, jež měla v oblibě Maris.

Nejspíš měla zrovna štědrou náladu.

Ne, nebyl to *jed*, připomněl si v duchu třetí muž, když se Katros zapotácel a trochu v obličeji zešedl. Olik nikdy nevráždil –

ze všech sil se snažil bránit zbytečnému umírání a on se zachová stejně. Navíc existovala možnost, že palubní kouzla savarin zachytí. Ale někteří ho užívali pro potěšení. Nebezpečí tkvělo ve velikosti dávky a tu měl v rukou ten, kdo víno pil.

Katros Patrol si odkašlal a narovnal se.

„Žetony,“ prohlásil a napřáhl ruku.

První muž lehce kopl do truhly. „Přišli jsme prodávat, ne nakupovat.“

Ale správce lodi jen pokrčil rameny. „To je jedno.“

Třetí muž pochopil. Tohle nebyly jen dveře. Vchod na *Fera-se Stras* byl práh a k překročení každého dobrého prahu byla potřeba obětí. Platba za vstup, za to, že vůbec můžete vkročit na palubu plovoucího trhu. A podle toho, co se o něm povídalo, na to nestačilo něco tak všedního jako peníze. Člověk se musel rozloučit s něčím vzácným, co si Maris mohla přidat do sbírky.

Právě proto se cestou sem zastavili ještě v Sasenroche.

První muž Katrosovi podal ruličku papíru ovázanou stuhou. Byla to stránka z knihy, která kdysi patřila do Černého Londýna.

Druhý muž vytáhl tužku, která měla místo tuhy prach ze sušené krve a byla očarovaná tak, aby psala jen to, co je pravda.

Když přišel na řadu třetí muž, sáhl do kapsy a přejel prsty po chladné hraně sklíčka. Teprve potom ho vytáhl. Byla to kulatá destička zhruba velikosti dlaně. Posledních pár hodin cesty z černého trhu až sem strávil tím, že se do ní díval.

Sklíčko bylo očarované tak, aby odpovídalo na jednu jedinou otázku: *Zemřu dnes?*

Pokud zčernalo, odpověď zněla ano.

Nechtěl se s ním rozloučit – měl v hloubi duše nezvratný pocit, že mu má patřit –, ale říkal si, že pokud to tak je, zase se mu vrátí.

Mocné předměty tohle uměly.

Ještě naposled ho zvedl a v duchu se ho znovu zeptal, a když sklo zůstalo průhledné, vydechl úlevou.

Samozřejmě že nezemřu, pomyslel si.

Byl to koneckonců jeho příběh.

Díval se, jak všechny tři předměty mizí v bílém rukávu Katrose Patrola. Potom se dveře plovoucího trhu otevřely dokořán a oni vykročili vstříc svému osudu.

Místnost byla potemnělá a plná skříněk. Na každé polici se tísnily řady předmětů, jediná volná plocha byl široký dřevěný stůl, vedle nějž stála velká černá koule, ačkoli nedokázal poznat, jestli je ze skla nebo z kamene. Trůnila ve stojánku jako glóbus, ale její povrch byl hladký a prázdný jako mapy ukazující cestu k *Ferise Stras*.

Třetí muž zahlédl na jedné z polic masku, krásný kousek ulitý ze stříbra, a v prstech mu zacukalo touhou.

„Kde je kapitánka?“ zeptal se s pohledem na prázdný stůl první muž.

„Přijde, až to bude potřeba,“ odtušil Katros a vedl je pracovním ven na palubu lodi. Tam se setkali s dalším Marisiným synovcem, Valickem. Opíral se o stožár, na sobě měl také neposkvřněnou bílou kápi – ve slaném, špinavém mořském větru působila skoro nemístně – a buď neholdoval alkoholu, nebo měl silnější konstituci, protože kypěl zdravím a nekymácel se, nejspíš byl savarinem nedotčený.

První a druhý muž nesli truhlu s rachotícím obsahem, ale třetí se jen užasle rozhlížel po bludišti chodeb a pokojů, schodišť a stanů, které se po palubě rozkládaly jako miniaturní město. Zatoulal se k výklenku, v němž stála prosklená vitrína a uvnitř ní hůl s leštěnou bronzovou hlavicí ve tvaru vrány. Do jejího povrchu nebyla vepsána žádná kouzla, ale její krása omračovala.

„Co tohle umí?“

Ani si neuvědomil, že promluvil nahlas, dokud se k němu ostatní neotočili.

„Pokud to nevíš,“ odpověděl Valick, „tak pro tebe není určená.“ Obrátil se zpět k prvním dvěma. „Přišli jste směřovat, nebo prodávat?“

„To záleží na tom, jestli máte, co hledáme,“ řekl první muž.

„A co přesně hledáte?“ zeptal se Katros a přistoupil blíž.

Druhý muž vytáhl přeložený kousek papíru, na kterém byl namalovaný předmět zhruba velikosti dětské sady živlů. Nevypadal zrovna hroživě, ale to ani kuchyňský nůž, a přesto jste jím mohli bodnout dost hluboko na to, abyste někoho zabili.

Katros si kresbu chvíli prohlížel a pak zavrtěl hlavou. „Tohle tu nemáme.“

Lhal.

Mladý muž, který býval synem kupce, si v předem domluveném signálu prokřupal klouby, tak, aby to jeho dva společníci slyšeli.

„Nuže,“ pronesl první muž, který se pasoval do role vůdce, „pak tedy budeme jen prodávat.“

„Za předpokladu, že my budeme chtít koupit,“ kývl Katros směrem k truhle. „Tak ukažte, co tu máte.“

„Jistě.“ První muž si klekl a odemkl zámek.

Druhý povolil přezky a zvedl víko.

Třetí jen sledoval, jak se truhla otevírá. Byl v ní kus látky, ne hedvábí nebo sametu, ale těžkého plátna v barvě korun lesních stromů za soumraku. Byl to plášť. Na první pohled nepůsobil bůhvíjakým dojmem, ale na druhou stranu všechny příběhy byly plné mocných artefaktů maskovaných jako to nejvšednější zboží.

„Má svého nositele chránit před magií,“ vysvětlil první muž, vytáhl plášť z truhly a přehodil si ho přes ramena. „Ukážu vám, jak funguje.“

Valick se zamračil. „Loď je proti kouzlům chráněná.“

„Ach ano,“ odušil muž, „ale jedno kouzlo tu přece jen působí.“ Ledově se usmál. „To ochranné.“

Jeho slovo bylo jako rozbuška. Rozhořelo se po Valickově tváři, zažehlo plamen v Katrosových zdrogovaných očích a oběma správcům *Ferace Stras* v tu chvíli došlo, co se chystá.

Druhý muž už stihl sáhnout do truhly a sevřel v prstech jílec meče, který se ukrýval pod pláštěm. Mrštíł zbraní, ostří prořízlo vzduch a zabořilo se Valicku Patrolovi do hrudi. Katros se na útočníka vrhl a oba se zřítily na prkna paluby, zatímco první ze zlodějů se rozběhl a zmizel v labyrintu.

Třetí se potácel k otevřené truhle, ale někdo ho chytil za nohu, takže spadl na zem.

Valick lapal po dechu, mezi prsty i z pusy mu prýštila krev, bílá tunika se v místě, kde mu mezi žebra pronikla čepel, zbarvila do ruda, ale volnou rukou držel mladíkův kotník jako ve svěráku.

„Zemřeš,“ zavrčel.

„Dneska ne,“ odsekl mladík hlasem piráta a kopnutím se osvobodil. Jenže Katros měl v souboji s jeho společníkem navrch, přimáčkł ho ke stožáru tak prudce, až se celá loď otřásla, a zatímco se druhý zloděj sunul k zemi, Katros se obrátil proti němu.

Třetí muž máchl rukou s úmyslem přivolat poryv větru – zapomněł, že na téhle lodi to nepůjde, takže se před ním nezvedla vzdušná zeď, aby zastavila bouři Katrose Patrola, která se na něj řítily. Kdyby nebyl správce lodi pod vlivem savarinu, kdyby mu na spánku nezel krvavý šrám, sklíčko by v odpovědi na otázku, zda dnes zemře, určitě zčernalo. Jenže Katros se sotva držel na nohou, zatímco třetí muž byl strízlivý a rychlý a zoufale se toužil stát hrdinou.

Odtančil pozpátku k truhle, vytáhl z ní meč a sekl, ale netrefil se. Máchl jím znovu a tentokrát Katros zvedl paži, aby ránu odrazil. Ostří zasvištělo a třetí muž čekal, že se zařízne do masa, ale ozvalo se zařinčení oceli a pod bílým lnem se ukázal chránič zápěstí.

Třetí muž čepelí otočil a sekl směrem nahoru, ke Katrosově obličejí, a správce *Ferace Stras* k jeho hrůze čepel *chytil*, sevřel

masitou dlaň kolem ploché strany a během vteřiny třetímu muži zbraň z ruky vytrhl a namířil ji proti němu.

Mladík mu uhnul z cesty, nebo se o to pokusil, ale ucítil, jak se mu ostří zakouslo do látky haleny a vyrylo mu mělkou ránu přes žebra. Měl právě dost času, aby zaregistroval palčivou horkost, aby si uvědomil, že Olik snad nikdy v zápalu bitvy necítil bolest...

A pak ho Katros udeřil. Tvrdě.

Svět mu před očima zbělal, pak se zbarvil rudě, mladík dopadl na zem a z nosu se mu řinula krev. Hlavou mu projela bolest, pohled měl rozmazaný, a navzdory chaosu, který palubu plovoucího trhu zachvátil, se někdejší kupcův syn cítil uražený.

Na tohle jsou pravidla, chtělo se mu zakřičet. Bojovat holýma rukama, udeřit někoho jakoukoli částí těla místo ohně nebo vody nebo zeminy bylo nestoudné.

Vyplivl na palubu krev, převrátil se na záda a spatřil Katrose Patrola, jak se nad ním tyčí a zvedá nohu, aby mu botou rozdrtil lebku.

V tu chvíli jako by se svět zpomalil. Nebylo to kouzlo, magie v tom nehrála žádnou roli. Byl to prostě okamžik, kdy někdo v Sanctu odehraje poslední kartu ve chvíli, kdy jste vsadili všechny svoje peníze. Pocit, kdy vám žaludek ztěžkne jako olovo a vy si uvědomíte, že jste zarískovali a nevyplatilo se to.

Ale bota nikdy nedopadla.

Právě v ten moment se druhý muž probral a znovu se na Katrose vrhl, popadl ho za kápi a strhl ho nazad. Třetímu muži stále ještě zvonilo v hlavě, ale zahlédl záblesk oceli, uslyšel náraz těl do dřevěného zábradlí a pak oba muži zmizeli, přepadli přes palubu a zřítili se do moře.

Třetí muž si nepamatoval, jak se vyškrábal na nohy, ale stál a klopýtavě se vydal za zvukem, vtom však uviděl mihnutí zeleného pláště a na palubě se objevil první muž, hnál se k němu s balíčkem v podpaží.

Dokázal to. Dokázali to.

První muž běžel přímo k zábradlí, zjevně odhodlaný přeskočit z paluby *Ferase Stras* přímo na jejich plachetní člun. Nejspíš by se mu to i povedlo, nebýt Valicka. Mladší z Patrolů se nějak zvedl do kleku, potom se postavil na nohy, a i když se mu bílá halena zbarvila rudou krví, sebral dost síly, aby se po prchajícím zloději natáhl a v zakrvácených prstech sevřel lem jeho pláště. Přezka pod krkem se rozepnula právě ve chvíli, kdy se první muž sápal po zábradlí, plášť mu sklouzl z ramen dřív, než se ho stihl chytit.

Kolem se modře zablesklo.

Bylo to jako obrácený blesk, který vyšlehl z mužova těla ve chvíli, kdy se dotklo ochranného kouzla kolem lodi. Vzduch se rozechvěl zahřměním, jako když se zabouchnou dveře, a tělo prvního muže dopadlo na palubu jako sotva víc než oharek.

Předmět, který nesl – věc, pro kterou sem vážili cestu, artefakt, jenž by jim pomohl změnit svět –, se odrazil od prken ve změti zprohýbaného kovu a tříštícího se dřeva, a jak se kutálel, několik částí se od něj odlomilo úplně.

Z prvního muže nezbylo víc než kouřící popel, druhý přepadl přes palubu i s Katrosem Patrolem, Valick konečně podlehl svému zranění a v krátké a zdrcující chvíli klidu si třetí muž uvědomil, že je poslední, kdo tu zbyl.

Ale ne na dlouho.

Z podpalubí slyšel zvuky zápasu, těla narážející do trupu lodi, a někde nad ním se otevřely dveře. S námahou se dral dopředu, boty mu podkluzovaly v kalužích krve. Posbíral kusy předmětu, který mu teď, rozlámaný na ožehlé a doutnající kusy, připadal ještě menší.

Taková práce, pomyslel si, a tohle je všechno?

Zvedl ze země zelený plášť, přehodil si ho přes ramena a přitiskl si jeho záhyby k hrudi. Rozběhl se k okraji paluby a skočil. Tentokrát se nezablesklo, neozval se strašlivý hrom. Ucítíl jen kratičký odpor, trhnutí, jako by se do něj zabodl hák a vlasec se

napnul ve snaze přitáhnout ho zpět. Ale potom se přetrhl a zloděj padal.

Tvrdě přistál na palubě čekajícího člunu, překulil se a vyskočil na nohy, rozbitý předmět stále tiskl k hrudníku. Byl na kusy, ale rozbité věci se přece daly spravit. Zabalil úlomky do pláště a vyvolal poryv větru, doufal, že teď už ho odvaha ani magie nezklamou – a skutečně, mimo ochranná kouzla *Ferase Stras* ho vzduch okamžitě poslechl a vzdul plachty. O chvíli později se člun otočil a prorážel si cestu vlnami, unášel ho pryč od plovoucího trhu.

Třetí muž, z nějž se nyní stal muž poslední, vítězoslavně zajásal.

Tvrdili, že je to nemožné, ale on to dokázal.

Loupil na *Ferase Stras*.

Promnul si hrud, kde se mu usídlila lehká bolest. Byla to ale jen jedna z mnoha bolístek, a tak si jí nevšímal.

Skličko mělo pravdu.

Dnes nezemře.

VI

Maris Patrol měla jen málo neřestí.

Měla ráda diamantové fíky, hedvábné povlečení, ryzí stříbro a tajemství. A taky kvalitní destiláty, kterým holdovala každý večer, ale vždy s mírou. Sklenka jantarového vína před spaním, aby otupila bolest ve stárnoucích kostech a ulevila mysli. Nikdy toho nevypila tolik, aby ztratila rovnováhu nebo si zakalila myšlenky.

Proto když se probudila s pachutí popela v ústech a hlavou jako mělčinou v bouři, bylo jí jasné, že jí někdo podstrčil drogu.

Mezi závěsy do kajuty pronikalo řídké denní světlo. Maris se na posteli posadila a už jen tím úsilím se roztrásla. Byla stará – starší než většina lidí –, hnědou kůži jí brázdily rýhy vrásek, ale ruce zdobené prsteny měla pevné, kostnatou páteř rovnou.